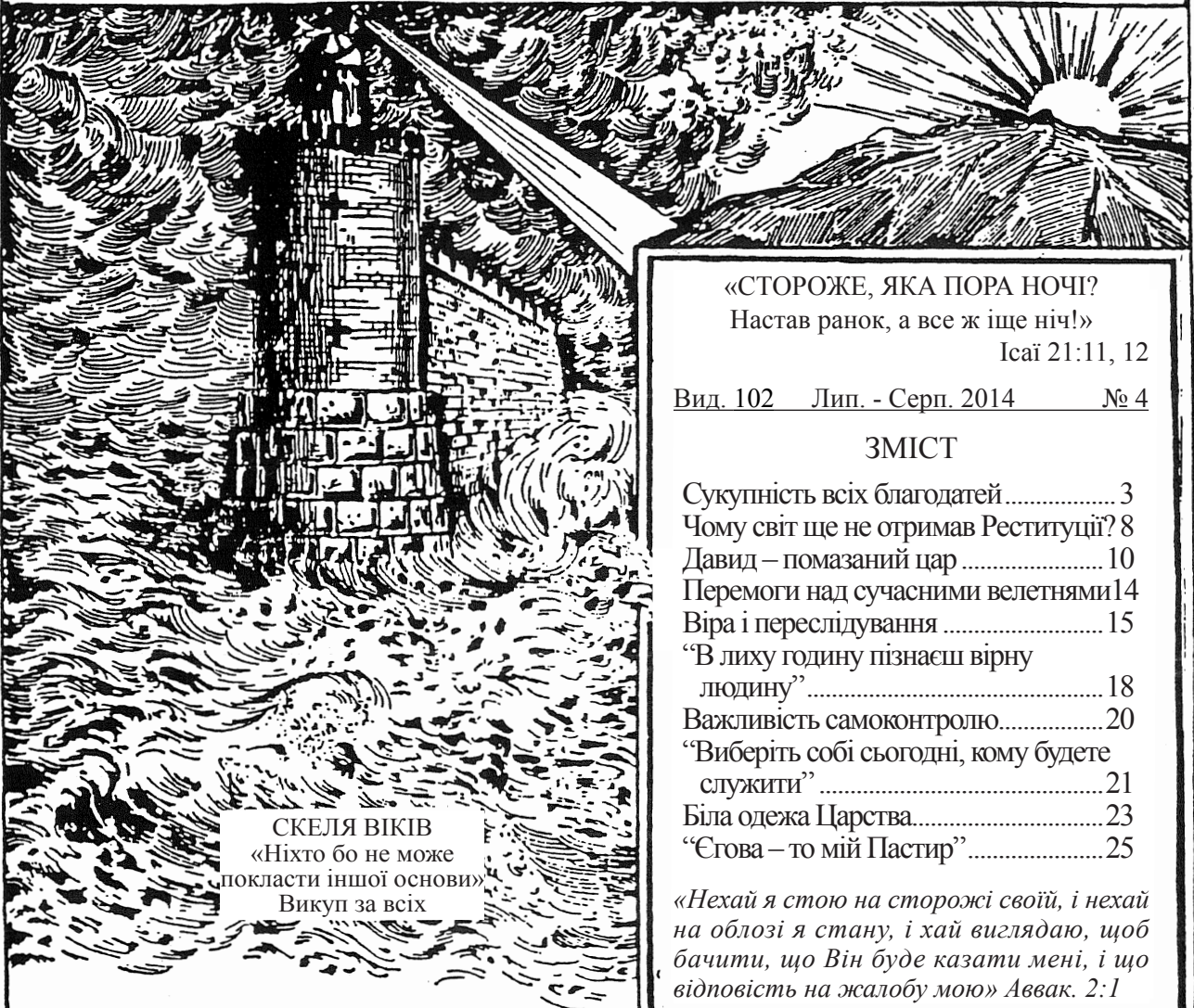

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 102 Лип. - Серп. 2014 № 4

ЗМІСТ

Сукупність всіх благодатей.....	3
Чому світ ще не отримав Реституції? 8	
Давид – помазаний цар	10
Перемоги над сучасними велетнями	14
Віра і переслідування	15
“В лиху годину пізнаєш вірну людину”	18
Важливість самоконтролю.....	20
“Виберіть собі сьогодні, кому будете служити”	21
Біла одежа Царства.....	23
“Сгова – то мій Пастир”	25

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

СУКУПНІСТЬ ВСІХ БЛАГОДАТЕЙ

*“А тепер залишаються віра, надія, любов, оці три. А найбільша між ними любов!”
(1 Коринтян 13: 13).*

Апостол Павло перед тим згадав різні чудесні дари Духа, даровані всім зачатим Духом до нової природи. Якщо когось на той час бракувало якогось особливого дару, то це свідчило всім віруючим, що він не став членом Церкви Христа. Ці надприродні дари також сприяли першій Церкві у духовному рості. В ті дні вони не мали Біблії, а якщо хтось мав, то небагато хто міг її читати. Тому вони потребували особливої допомоги, яка вже не була потрібна Церкві опісля і була забрана. У своєму листі до Церкви в Коринті апостол, розповівши про ці різні дари, каже: “А я вам покажу путь іще кращу”. Після цього він звернув увагу на незрівнянну вищість плоду Любові. Хто має Святий Дух, той зобов’язаний мати, принаймні частково, цей плід – чи то мова йде про маленьку квітку з плодовою зав’яззю, чи про частково розвинутий плід, чи про повністю розвинутий або зрілий плід. Бог, наш Отець, Котрий дивиться на серце, знає, як Його Святий Дух у серці намагається контролювати плоть, керувати розумом та всіма словами і вчинками. Ми не здатні судити чиєсь серце. Апостол казав, що він не відчуває себе спроможним судити навіть самого себе, а залишає суд Господу. Він знав, що його серце вірне, що він намагався бути усім, чим Господь хотів, щоб він був. Свідомий своєї нездатності завжди “робити добре, що хоче”, він знав, що Учитель прийме відданість його серця, тому він робив все від нього залежне, а решту залишав Богу.

Наша віра і наша надія на Господа веде нас до наполегливих зусиль розвивати плід любові

на всіх його різних та чудових етапах розвитку. Частиною любові є доброта; частиною любові є покора, а також смирення та братня доброзичливість. Для кожної Божої дитини не є насущним питання: Чи я стрункий і добре збудований? Який в мене зовнішній вигляд, яка в мене освіта, які в мене зв’язки по тілу? Скільки я сказав гарних проповідей? Або скільки осіб я привів до знання Правди? Життєво важливим є питання: Скільки любові я розвинув у собі? Наскільки я схожий характером до характеру Христа?

ЛЮБОВ – ОСНОВНА РІЧ

Чому риса любові є такою важливою в Божому Слові? Відповідаємо, тому що це перша, основна, найважливіша річ. Це – виконання Божого Закону, а жертвна любов, до якої запрошуються Божі святі в цьому віці, сягає навіть далі вимог досконалого закону. То чому Любов стоїть першою? Мабуть, не тому, що Бог примусово помістив її там, ані не тому, що Він вжив Свою владу наказувати, що вона має бути першою. Ні. Річ у тому, що жодна інша прикмета характеру не є такою милою, такою гарною, не приносить стільки щастя та радості, не є таким великим благословенням для всіх, на кого вона впливає, як любов. Вона є самою суттю Божого характеру. “БОГ Є ЛЮБОВ!” Ця прикмета особливим чином відображає Його сутність. Хоча Бог є найбільш справедливим і могутнім, ми не кажемо що Бог є Справедливість, або що Бог є Сила, але кажемо, що Бог є Любов. Він використовує Свою велику Силу тільки так, як це диктує та схвалює Любов. Він використовує Свою Справедливість тільки в повній згоді з Його славною прикметою Любові. Любов є рушієм всіх Його дій.

Тому той, хто хоче бути схожим на Бога, повинен бути люблячим. В ньому любов має бути домінуючою рисою характеру та життя. Любов і праведність невіддільні. Любов має тривати всю вічність, і тільки ті, котрі стануть діяльним уособленням цієї благодатної риси характеру, житимуть вічно. Отже, бачимо, що її розвиток є найважливішою справою кожного життя.

Наступною після дивовижної проповіді нашого Господа на горі є ода Любові, записана в 13-у розділі Першого Послання до Коринтян. Обидві проповіді навчають тієї ж лекції, але підходять до неї з різних позицій. Для нас, учнів у Школі Христа, всі вказівки Божественного Слова та Божественне провидіння в нашому житті повинні, як постановив Господь, розвинути характер і вплинути на нашу поведінку на основі вимог Любові. Учитель сказав: “Нову заповідь Я вам [Церкві] даю: Любіть один одного!” Оскільки “Любов – виконання Закону”, і в Божій дитині вона – “союз досконалості”, то не дивно, що ми маємо запевнення у Святому Письмі, що “Бог є Любов” і той, “хто не любить, той Бога не пізнав”. Наш Господь ще сказав: “Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого” – Бога, Котрий є Любов.

Цю шляхетну рису християнського характеру неможливо здобути швидко. Вона потребує росту, і її розвиток є найважливішою справою, головним завданням кожної духовно зачатої Божої дитини, яка знатиме Бога, яка здобуде велику нагороду життя на найвищому рівні існування і бачитиме нашого Отця та нашого Спасителя лицем до лица та замешкає в їхній присутності назавжди.

ВСІ ЗДОБУТКИ НЕ МАЮТЬ ВАРТОСТІ БЕЗ ЛЮБОВІ

У цій чудовій промові, яку ми розглядаємо, св. Павло дає зрозуміти, що благодать Любові (яка є немовби вінцем) є обов’язковою прикметою, щоб зробити будь-яке служіння прийнятним для Бога. Якщо Любов не є рушійною силою, яка контролює нас, то навіть найбільший запал, найгарніша риторика чи найбагатша красномовність для Правди та праведності є нічим в очах Бога і не принесе жодної нагороди від Нього. Якщо бракує любові, то найбільше вміння у викладенні Божих таємниць, постійне

вивчення та велике знання не дадуть нічого для здобуття похвали від Господа. Навіть віра, яка би пересувала гори, буде невартислою, якщо Отець, глянувши у закутки нашого серця, побачить, що в ньому відсутня любов. Якщо віддати всі маєтки, щоб нагодувати бідних або поширювати Євангеліє, однак робити це без любові (як рушія), то це не принесе нам похвали від Бога. Померти смертю мученика нічого не дасть, якщо в основі не лежатиме любов до Господа та відданість Його Правді.

Чому? Бо все це можна робити з самолюбних міркувань – щоб нас бачили люди, щоб потакати гордості або щоб розвивати дух войовничості. Любов повинна умотивовувати все наше служіння Богу, інакше воно не матиме жодної вартості, а буде “як мідь та дзвінок або бубон гудячий”.

СПЕКТР ЛЮБОВІ – ЙОГО СКЛАДОВІ

Професор коледжу, пояснюючи слово Любов, сказав: “Науковець бере промінь світла і пропускає його крізь кристалічну призму. Як ви знаєте, з іншого боку призми промінь розділяється на сукупність кольорів – червоний, синій, фіолетовий, оранжевий та інші кольори веселки. Так само св. Павло пропускає Любов крізь чудову призму свого натхненого інтелекту, а вона з іншого боку розділюється на її складові. В цих кількох словах ми маємо те, що хтось міг би назвати спектром Любові, аналізом Любові. Знаєте, які елементи з’являються? Зауважте, що вони мають спільні назви, є прикметами, про які ми чуємо майже щодня, і їх практикує кожна людина на кожному місці в житті. Отже, яким чином множина буденних чеснот творить найвищу річ, найбільше благо?

Спектр Любові має дев’ять складових:

- Терпеливість – “Любов довготерпить”.
- Доброта – “Любов милосердствує”.
- Великодушність – “Любов... не задрить”.
- Покора – “Любов не величається, не надимається”.
- Ввічливість – “Любов... не поводитья нечемно”.
- Неогоїзм – “Любов... не шукає тільки свого”.
- Стриманість – “Любов... не рветься до гніву”.
- Простодушність – “Любов... не думає лихого”.

- Щирість – “Любов... не радіє з неправди, але тішиться правдою”.
- До цього ми додамо ще три інші складові:
- Мужність – “Любов... усе зносить... усе терпить”.
- Довірливість – “Любов... вірить у все”.
- Оптимізм – “Любов... сподівається всього”.

Ми не погоджуємося з професором, що ці благодаті може проявляти кожна людина на кожному місці і що вони є буденними чеснотами. Ми повинні ствердити, що ці плоди в цілому не можуть належати “тілесній людині”. Вона може зодягнути на себе трохи доброти, трохи покори, трохи ввічливості, трохи терпеливості, трохи люб’язності, як людина може посадити виноград поруч з терниною або фіги з будяками. Але в тілесної людини ці благодаті є тільки зовнішністю і не виникають з внутрішньої благодаті, Святого Духа, Духа Любові. Вони не є доказом спільності з Богом. Якщо особа не була зачата знову Словом Правди і Святим Духом, то імітація певних зовнішніх проявів любові не робить з неї Божої дитини, ані не дає нагороди та благословення синівства, до яких є лише одні Двері – Ісус Христос.

Для християнина самого лише зовнішнього прояву терпеливості, покори тощо недостатньо – чи то в Божих очах, чи в його власних. Ці рясні плоди виростають тільки з Духа любові, який замешкав у його серці. В цивілізованих країнах багато плодів Духа невідроджені особи вважають бажаними рисами, і їх дотримуються як ознак шляхетного походження. У багатьох випадках вони успішно носять їх як мантію або маску, ховаючи серце та почуття, які цілковито суперечить Духу Любові.

ІМІТАЦІЯ ЛЮБОВІ У СВІТІ Є ТІЛЬКИ ЗОВНІШНІМ ПОЛИСКОМ

Хоча навіть зовнішня імітація плоду Любові до певної міри послаблює зло, страждання та тертя, що супроводжують деградований стан людини, проте вона є тільки зовнішнім полиском, як це боляче проявляється в часи тривоги та випробувань. Пам’ятаємо репортаж, який ми читали одного разу про пожежу під час Благодійної Ярмарки в Парижі, де найбільш елегантні та аристократичні молоді джентльмени найбільш вишуканого міста та народу на землі проявили тваринну жорстокість, зіткнувшись лицем до лица зі смертю, коли

у своєму божевільному намаганні вирватися з полум’я вони збивали з ніг, калічили один одного і навіть дам найвищих кіл Франції, до яких перед тим показували стільки ввічливості. Неможливо сподіватися чогось більше від самолюбного серця, в якому любов є тільки полиском. Навіть міцний клей лицарства не зможе втримати полиску в таких умовах.

Швидко наближається час, коли набагато більша та жахливіша криза покаже всьому світу, що більшість полиску та джентльменства є тільки тонким шаром, що це не походить з серця і не є плодом Святого Духа Любові. У цій великій кризі “будуть точити війну кожен з братом своїм, і кожен із ближнім своїм”, як це образно змальовує Слово Господа. У цьому великому Дні Помсти доведеться скинути усяку маску формальної гречності та лицарства, і світ на короткий час покаже всю свою приховану суть та самолюбство, які перестрашать його і допоможуть приготуватися до блаженного Царства Любові, яке буде встановлене великим Еммануїлом, Божим Месією. Цей великий День Гніву вже почався.

ПРИТЯГНЕНІ БОЖЕСТВЕННОЮ ЛЮБОВ’Ю

Святе Письмо інформує, що в нашому деградованому стані несамолюбна любов є чужою для нашої природи і мусить бути внесена в неї Силою Бога. Апостол каже: “Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи”. Коли ми дізнаємося про цю велику любов Бога і приймаємо умови, які Він представив для нашого повернення до Нього через Його Сина, любов Бога спонукує нас до любові у відповідь. Наскільки ми оцінюємо Божественну Любов, настільки ми матимемо запал підпорядковувати наш характер Божественному зразку. Шорстка, грубувата, деградована з природи вдача, після того, як благодать Божественної любові увійшла в серце і проявляється в усіх словах, думках та вчинках зовнішньої людини, може потребувати для себе набагато більше часу. Інші особи, більш вишуканої вдачі, знатного роду та культурного виховання, можуть навіть без цієї благодаті Бога в собі мати багато зовнішніх гарних рис, і їхня зовнішня поведінка як християн є навіть більш привабливою. Ніхто, окрім Того, Хто

читає серце, не має права судити, хто розвинув добре, а хто не розвинув цю прикмету любові у своєму характері. Зараз ми розглянемо різні складові Любові.

АНАЛІЗ СКЛАДОВИХ ЛЮБОВІ

Любов терпелива: вона довго терпить слабості та хиби кожного, хто дає хоч якісь докази добрих намірів. Більше того, вона терпелива навіть до тих, хто зійшов зі шляху і чинить опір праведності та Правді, розуміючи, що весь світ так чи інакше є під впливом великого противника та його демонського війська, котрі засліплюють розуми людських мас. Такий вияв любові особливо проявився в нашому Господі Ісусі. Яким терпеливим Він був до Своїх противників! Послухаймо слова апостола з його Послання до євреїв: “Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекир проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись [у тому, щоб робити добро і бути терпеливими], і не впали на душах своїх”.

Любов є доброю у своїх методах. Вона не тільки намагається робити добро, але й прагне робити його найбільш милим чином. У міру здобуття любові, серце прагне, щоб кожне слово і кожний вчинок, а також кожна думка, яка їх спонукує, були повні доброти. Любов – ніжна, лагідна. Вона проявляє справжній і глибокий інтерес до інших, особливо до братів у Христі. Ми добре пам’ятаємо девіз одного старого квакера: “Я перейду через цей світ тільки раз. Тому кожному добру річ, яку я можу зробити, і кожне добре почуття, яке я можу проявити до будь-якої людської істоти, нехай я зроблю зараз. Нехай я не зволікаю і не нехтую нею, бо я не піду цим шляхом знову”. Таке ставлення особливо характерне для Церкви Бога.

Любов – великодушна і в неї немає місця для заздрості, яка, навпаки, виникає із зіпсованої природи – з самолюбства. Любов радіє з тим, хто радіє; вона радіє з успіху кожного доброго слова та діла, радіє з розвитку християнської благодаті та служіння усіх, кого спонукує Дух Бога.

Любов – покірна, “не величається”. Вона не сурмить перед собою в сурму. Її добрі вчинки не є для того, щоб їх бачили люди, ані щоб їх хвалили брати, але вони зроблені так, щоб ніхто їх не бачив і ніхто про них не знав, окрім самого Господа. Вона не хвалиться ані своїм

знанням, ані своїми чеснотами, а з покорю визнає, що кожний добрий і досконалий дар походить від Отця, і у відповідь славить Його за кожен отриману милість. Любов намагається триматися позаду. Хтось правдиво сказав: “Любов рятує людину від того, щоб ошукати себе власною певністю і поставити у становище, яке видає власну некомпетентність”.

Любов – ввічлива, “не поводитья нечемно”. Якою гарною є ця риса Божої дитини! Скільки болу завдається відсутністю ввічливості, тобто розсудливої стриманості до інших, яка виникає зі справжньої любові в серці – вихованої любові! Пиха та самолюбство лежать в основі більшості непристойної поведінки та невихованості, такої звичної в тих, хто вважає себе кимось інтелектуально чи фінансово. Досконала любов, навпаки, проявляє ввічливість з покорю. Чемність, ввічливість можна назвати любов’ю в малих речах.

Таємниця справжньої ввічливості знаходиться у любові. Пан чи пані, це особа, яка поводитья лагідно, розсудливо, доброзичливо, люб’язно. Справжній християнин, отже, повинен бути паном або пані в справжньому та досконалому сенсі. Ігнорувати маленькі прояви ввічливості в житті як непотрібні, є серйозною помилкою Божої дитини. Миле привітання, приємна посмішка, маленькі прояви уваги до інших – хто не збагнув їхньої сили і не зазнав болу, коли їх забракло?

НЕСАМОЛЮБНА, ЗДЕРЖЛИВА, ЩИРА

Любов – несамолюбна, “не шукає тільки свого” – виключно і перш за все. Вона ніколи не намагається використати інших або просувати власні самолюбні інтереси. Вона виходить назустріч іншим, намагається сприяти їхньому добробуту та щастю. Вона не прагне захопити найкраще для себе, ані не займає передні місця, не прагне найбільшої уваги до себе та найвищих почестей. Вона віддає перевагу тому, щоб ушановувати інших, а для себе зайняти гірше місце. Впроваджена в чин, ця ступінь любові – не егоїзм – має великий вплив у доброму напрямку на всі справи життя: в домі, в Божій Церкві, скрізь.

Любов – стримана, “не рветься до гніву”. Серед зла, поширеного сьогодні, бачимо сварливість, капризність, поганий настрій, дратівливість, образливість. Якщо заохочувати

таке ставлення або свідомо його плекати, а не боротись з ним, це свідчитиме про відсутність або недостатність розвитку в Дусі Бога, або про відсутність схожості на Христа, нашого Зразка. Небагато проявів невластивого духа відчуває до себе стільки терпимості і має стільки виправдань, як ця хиба. Якою б не була природня слабкість або нервова збудженість у цьому напрямку, кожний справжній член Тіла Христа повинен енергійно протистояти звичці бути дратівливим, шукати в інших помилки та бути відлюдним. Він повинен подолати цю тенденцію своєї деградованої плоті, повинен вести добру боротьбу проти неї силою Господа. Покарання себе за кожний прояв незадоволення або понурого настрою швидко навчить більше обережності стосовно язика та всіх нечестивих потягів старої природи. Небагато рис характеру так прославляє Господа як гарний настрій.

Любов – простодушна. Вона “не думає лихого”, не висуває злих здогадок. Вона намагається пояснювати вчинки, слова та манери інших доброзичливо. Маючи сама чисті та добрі наміри, вона намагається, наскільки можливо, дивитись на слова та поведінку інших з того ж погляду. Вона не накопичує ворожості та підозріння, не вибудовує ланцюжки непрямих доказів злих намірів на основі банальних речей. “Там помічають багато недоліків, де мало люблять” – ось мудра і вірна приказка. Любов усіяко намагається пробачити помилкові уявлення і не піддає сумніву наміри серця.

Любов – щира, “не радіє з неправди”. Вона сумує, побачивши лихе, і співчуває усім, котрі потрапляють у біду через слабкість або є оточені спокусами. При цьому вона заохочує до протилежних вчинків, ніж поведінка Валаама, який “полюбив нагороду несправедливості”. Валаам, треба пам’ятати, боявся Господа і, як Його пророк, не думав робити чогось іншого, окрім строгого дотримання букви Господньої вказівки, але в нього не було духа слухняності та відданості, духа любові. Тому, коли йому запропонували нагороду, якщо він проклинатиме Ізраїль, він був готовий заради нагороди пристати до грішної пропозиції, якщо тільки Господь погодиться на це. Так само деякі християни поважають букву Божественного Слова через страх, але їм бракує Святого Духа (святої вдачі) любові,

і вони з любові до багатства, популярності, вигод і т.п. готові вплутатись у різні речі, які по суті шкодять Господній Справі, хоча не є відкритим протистоянням Господу. Деякі з цих Валаамів займаються служінням і задля платні, престижу та товаришування зі заможними Балаками готові проповідувати вчення, в які не вірять, при цьому примружують очі на нечестиві вчинки і різним чином кидають камені спотикання перед Духовним Ізраїлем, заохочуючи до цього інших. Наш Господь та апостоли згадують цих Валаамів, називаючи їх фальшивими вчителями у номінальній Церкві (Див. 2 Петр. 2: 15; Юди 11; Об. 2: 14).

Кожен, хто прагне розвивати у своєму серці Святий Дух, досконалу любов, повинен дбати про щирість намірів і чесність поведінки. Найменший прояв задоволення з невдачі якоїсь особи або речі, яка тією чи іншою мірою уособлює праведність та доброту, треба сприймати з жалем і намагатися його подолати. Досконала любов за жодних обставин або умов не радіє з беззаконня і матиме не задоволення, а смуток, якщо хтось впаде – навіть якщо це означатиме для неї користь.

Любов “тішиться правдою”. Яку би користь не принесла неправда, любов не хоче мати з цим нічого спільного і не прагне нагороди за зло та неправду. Вона має задоволення від Правди – від кожної правди і особливо від Правди Божественного Відкриття, якою б непопулярною вона не була, скільки б переслідувань, щоб її захистити, це не вимагало, яку би втрату дружби цього світу і тих, хто засліплений богом цього світу, це не принесло. Дух Любові настільки споріднений з Правдою, що готовий зазнати втрат, переслідувань, горя і будь-чого, що може постати проти Правди та її слуг. Господь вважає однаковим соромитися Його і Його Слова, і про таких каже, що Він їх посоромиться перед Його Отцем та ангелами. Любов не поважає лицемірства або перекручень. Вона прозора і чесна за своїм характером.

МУЖНЯ, ПОВНА ДОВІРИ ТА НАДІЇ

Любов – мужня, “усе зносить”. Вона охоча та здатна терпіти докори, звинувачення, образи, втрати, перекручення, нестатки і навіть смерть для Божої Справи. “А оце перемога, що світ перемогла, віра наша”. Самим осередком

та життям такої віри є святий дух Любові до Господа, до тих, які Його, і співчутлива любов до світу. Досконала любов може витримати навіть у найважчих умовах та обставинах, які Господь може дозволити для Своїх дітей, і з Божою благодаттю “у всьому цьому ми здобуємо найбільшу перемогу завдяки Тому, Хто полюбив нас” (WBTC, Всесвітній Біблійний перекладацький центр) і “Самого Себе дав за нас”.

Любов – довірлива, “вірить у все”. Вона не підозріває, а, навпаки, схильна мати, наскільки це можливо, довіру до інших і довіряти їхній щирості. Вона поводить за таким принципом: краще, якщо потрібно, бути обманеним сто разів, аніж йти крізь життя озлобленим недовірою і з підозрою в розумі. Це краще, ніж звинувачувати або підозрювати навіть одну особу несправедливо. Саме таку милосердну вдачу треба проявляти в думках, і про цю вдачу Учитель сказав: “Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя” (Хом.). Немилосердний розум та серце, які готові при кожному найменшому роздратуванні або вигадці погано думати про інших, породжують немилосердні слова та немилосердне відношення до інших.

Любов живе надією, бадьора – ”сподівається всього”. Її нелегко розчарувати. Надія є таємницею непорушної Любові. Навчившись від Бога і придбавши Його святість, вона довіряє Йому і незворушно чекає на виконання Його ласкавої Угоди, якими би похмурими не були найближчі обставини. Ця складова любові творить одну з дивовижних рис, яка дозволяє святим бути непохитними і “терпіти лихо, як добрі вояки Христа Ісуса”. Ця прикмета надії не дозволяє Любові легко ображатися або просто так зупинитися в Господній праці. Там, де інші знеохочуються і кидаються навіки,

дух любові дає витривалість, бо її якір надії певно закріплений “за завісою”. Вона міцно тримається Скелі Віків і не може потрапити у відчай.

Любов не тільки є найбільшою з усіх благодатей, але й, як ми побачили, по суті є сукупністю всіх плодів Духа. Вона вічна: “Ніколи любов не перестає”. Для тих, хто зуміє розвинути цю прикмету до рівня славної досконалості, передбачено вічне життя. А той, хто володіє жертвовною любов’ю, яку мав наш дорогий Учитель, Який так любив, що радо віддавав Своє життя за братів, здобуде найповніше зі всіх та величне життя – Божественне життя (2 Петр. 1: 4).

ПОБАЖАННЯ РЕДАКТОРА

Дорогі брати, щораз більше виховуймо в собі любов, пам’ятаючи, що усяка інша річ, яку ми здобудемо, буде марною без цієї благодаті, яка коронує усе. Редактор має пропозицію для кожного читача цього журналу, яка, як він вірить, виявиться дуже корисною для тих, хто на неї пристане. Ось вона: щоб протягом решти цього року (якщо нам буде дано бути стільки у плоті) кожен з нас молився кожного ранку про те, щоб Господь благословив нас у вихованні в собі любові у думці, у слові, у вчинку протягом всього дня. Щоб кожного вечора, переглядаючи події дня перед Престолом Небесної Благодаті, ми не забували прозвітувати Господу про наші успіхи або невдачі.

Занотуйте собі результати вашого пильнування та молитви; стежте за усіма підбадьорливими доказами розвитку цього плоду Святого Духа. І коли ви будете писати нам, то, будь ласка, згадайте про ваші успіхи в здобутті любові та її застосуванні. Ми будемо дуже раді дізнатись про ваш зріст у цьому напрямку.

R5668 (1915 p.)

ЧОМУ СВІТ ЩЕ НЕ ОТРИМАВ РЕСТИТУЦІЇ?

На основі викладеного у Біблії, наш Господь помер за гріхи всього світу тоді, коли дав Своє життя як заміну за життя батька Адама, втрачене через гріх. Смерть нашого Спасителя буде достатньою для всього світу, тому що весь світ є учасником вироку Адама по спадковості. Заслуга Христової смерті, достатня за гріхи Адама та гріхи всього світу, ще

не була застосована, тобто заплачена – ані за Адама, ані за світ. Вона лише була передана в руки Отця без застосування за кого-небудь. Святе Письмо показує нам, з якою ціллю має бути це застосування, а саме: після другого приходу нашого Господа і встановлення Його Царства, Він застосує, щоб повністю задовольнити вимоги Божественної Справедливості,

цілу заслугу Своєї жертви на користь Адама та його роду. Ось так буде сплачене повне покарання за первісний гріх, і рід Адама буде звільнений від цього осуду, після чого прийде праця реституції. Тим часом, чекаючи застосування крові за світ, Отець приписує цю заслугу Христа Церкві.

ХРИСТОВА ЗАСЛУГА, ПРИПИСАНА ЦЕРКВІ

Розмірковуючи над цією темою, треба розглянути вираз “приписати”. Приписати не означає дати. Дати Христову заслугу означало би застосувати її за Адама та весь рід. Ісус ще не готовий дати її Адаму та всьому родові, бо звільнення Адама та його роду від нинішніх умов вже зараз не було би найкращим планом. У банківській справі приписання має значення, схоже до передавального підпису. Якщо хтось підписує вексель на тисячу доларів, то він не дає ані пенні, а лише приписує грошову вартість. Така операція ілюструє процес приписання заслуги Церкві. Церква не спроможна скласти жертву Богу. Бог не збирається приймати в якості жертви щось недосконале. Але Ісус, маючи кредит у руках Отця, приписує частку цієї заслуги тим, котрі віддають себе в посвяченні. На основі цієї заслуги Він стає поручителем, гарантом для тих, котрі хочуть стати Його учнями. Нічого більше не потрібно, бо мета їхнього посвячення – пожертвувати себе, і їм потрібно тільки пожертвувати те, що вони мають. Оскільки наш Господь приписує Свою заслугу Церкві, ця заслуга відшкодовує те, чого вони не мають (залежно від того, чого їм не вистачає по спадковості), і коли вони закінчать свій контракт, ця заслуга буде звільнена, так само як при сплаті векселя, особа, яка його підписала, є вільною.

ЗВІЛЬНЕННЯ ЗАСЛУГИ

Наш Господь Ісус стає Гарантом, Індо-сантом; Він приписує Свою заслугу усім, хто посвячується Богу. Це включає не тільки Малу Черідку, але й Велику Громаду, котра є тільки частково вірною і потребуватиме цього приписання, щоб завершити свою Угоду. Це включає також тих, котрі пізніше свідомо стають невірними і підуть на Другу Смерть. Коли все це станеться, тоді заслуга Христа, звільнившись повністю від усього приписання,

буде застосована повною мірою, щоб запечатати Нову Угоду, Посередником якої є Христос. Тоді Його Царство буде посередницьким правлінням для благословення та підняття світу.

Пропозиція, зроблена послідовникам Христа, полягає в тому, що вони можуть віддати своє людське життя жертвним чином, як це зробив Ісус, в спосіб, призначений для них Божим провидінням. Але ті, котрі приносять себе Богу в посвяченні, є членами грішного роду Адама. Бог слушно відмовляється мати з ними справу, хоча вони вже розкаюлися як грішники. Він говорить: “Ваше життя є під осудом; воно на три четверти загублене, і ви не можете дати на жертву більше, ніж одну четверту того, що сповна вимагається”. Однак у Божому Плані передбачено, що Ісус може стати Поручителем для тих, які бажають стати Його послідовниками в жертві. Завдяки Йому їхня жертва є прийнята як частина Його жертви, і вони можуть також розділити Його славу.

ФІЛОСОФІЯ ВИПРАВДАННЯ ВІРОЮ

Філософія цієї справи полягає ось у чому: Ісус вже має в руках Небесного Отця (тобто в руках Справедливості) кредит за заслуги вартістю в Його людське життя, яке Він поклав жертвним чином, слухняний Божественному бажанню. Ця жертва, достатня за Адама та кожного члена його роду, перебуває в Божих руках, чекаючи на застосування у відповідному часі, призначеному для початку Христового Тисячолітнього Царювання, щоб благословити, підняти світ і дати йому реституцію. Деяка частина цього благословення, тобто заслуги Христа, повинна стати надбанням кожного члена роду Адама під час реституції. А деяка частина, отже, у відповідний час є застосована до тих дітей Адама, які зараз полишили гріх і стали членами Христа через посвячення до смерті.

Ісус, як Заступник тих, які прагнуть стати Його послідовниками, дає, тобто приписує, їм заслугу, яка є на Його рахунок в Бога. Це приписання еквівалентне реституційному благословенню, яке в іншому випадку вони отримали би під час Тисячоліття. Ця приписана заслуга, рівнозначна усій їхній недосконало-сті, так би мовити, виправдовує їх від усякого гріха, від усякого осуду. Виправдані вірою,

вони прийняті Богом, а їхня жертва прийнята як частина жертви їхнього Відкупителя.

Доки вся заслуга Христа, таким чином приписана різним особам, які посвятилися під час цього Євангельського віку, не буде звільнена, повна заслуга Христової жертви не буде наявна для дійсної реституції Адама та всього його роду. Частина заслуги, приписана кожному окремому послідовнику Христа, звільняється тоді, коли цей послідовник помирає, бо приписання було тільки з метою дозволити, щоб жертва того, хто представляє себе, могла бути прийнятною для Бога. Той, хто представляє себе, спочатку відмовляється від земних надій та перспектив – реституційних привілеїв, гарантованих Ісусом усім людям. Все це він жертвує негайно у мить свого посвячення і позбувається цього. Його посвячення до смерті, однак, включає все, що позосталося від його талантів, здібностей, життєвої енергії та сил. Підписання нашого Відкупителя на користь Церкви діє як ембарго на викупну ціну, яка має бути заплачена Справедливості як одне ціле, щоб гарантувати людині реституційні привілеї.

ІЛЮСТРАЦІЯ ПРИПИСАННЯ ЗАСЛУГИ

Наведемо ілюстрацію. Припустимо А помістив мільйон доларів як депозит у банк, плануючи їх використати у відповідний час з конкретною ціллю. Тим часом комусь з його друзів потрібні гроші або кредит. А каже

до банкіра: “Я не хочу рухати мільйон доларів, який в мене є як депозит, та оскільки гроші знаходяться у вас, чи не були би ви такі ласкаві надати кредит одному з моїх друзів, якщо я підпишу його векселі”. Банкір звичайно скаже: “Добре”. Підписані векселі будуть взяті на облік, і А бере на себе повну відповідальність за ці векселі, якщо вони не будуть вчасно погашені. Відповідно на його мільйонний кредит накладається ембарго, доки векселі не будуть сплачені. Та як тільки їх погасять, мільйон доларів буде звільнений від боргового зобов’язання, і знову все буде так, як перед векселями, коли кредит А не був нікому приписаний.

Так само є з нами, які стали учнями Христа. Ісус підписує наші векселі. Він стає нашим Поручителем, щоб ми могли виконати наші зобов’язання, щоб ми могли віддати наше життя. Доки наше життя не є віддане, це приписання є ембарго на Христову заслугу, яка зберігається, щоб бути застосованою за світ. Але як тільки кожен з нас умирає, всяке приписання заслуги на нашу користь припиняється, бо контракт виконаний. У випадку тих, які не кладуть своє життя добровільно згідно з угодою, Ісус, як Поручитель, тим не менше, догляне, щоб воно було віддане. Деякі у великому Часі Горя перейдуть крізь великі труднощі, і їхня смерть принесе їм певну міру благословення. Інші помруть Другою смертю. R5660 (1915 p.)

ДАВИД – ПОМАЗАНИЙ ЦАР

1 САМУЇЛОВА 16: 4-13

МУЖ ЗА БОЖИМ СЕРЦЕМ – ІНША СТОРОНА ХАРАКТЕРУ САМУЇЛА – САМУЇЛ ПОСЛАНИЙ ДО ВІФЛЕЄМА – ПОМАЗАННЯ СПАДКОЄМЦІВ НИНІШНІХ ІНСТИТУЦІЙ – ДАВИД – ОБРАЗ ЦЕРКВИ В ПЛОТІ – БОЖЕСТВЕННИЙ МЕТОД ЗБИРАННЯ ВИБРАНИХ

“Чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце” (1 Самуїлова 16: 7).

Господнє відкинення царя Саула за неслухняність означало, що не тільки він сам остаточно буде скинений з престолу, але і його сини не заступлять його на ньому. Це означало також обрання Господом іншої людини, іншої сім’ї, на посаду Ізраїльського правителя і представника Господа на престолі. Господь

обрав Давида, про якого пророк Самуїл непрямо сказав: “Господь пошукав Собі мужа за серцем Своїм, і Господь наказав йому бути володарем над народом Своїм, бо ти [царю Сауле] не виконав, що наказав був тобі Господь” (1 Сам. 13: 14).

На той час, коли розгорталися події нашої лекції, Давиду було близько двадцяти років. Відповідно, слова пророка були сказані

приблизно тоді, коли Давид народився. Перед нами ще одна ілюстрація Божого знання наперед і Його намірів щодо тих, кого Він особливо використовує у Своїй службі. Також про обрання Якова було сказано ще перед його народженням, і апостол Павло був вибраний ще перед тим, як народився. Ми повинні розмежувати вже сказане і хибну думку про Божественний вибір, відзначивши, що ніхто з них не був вибраний до вічного життя. Всі вони були вибрані і приготовлені лише для особливої служби.

Це приводить на думку можливості батьківського та материнського впливу, який діє на природну вдачу людської істоти ще перед її народженням. Проте людина має волю, і навіть якщо вона достатньо обдарована, їй самій залишається вирішити проявити волю, йти чи ні Господнім шляхом і чи вона буде слухняною. В цьому випадку немає жодного присилування волі, бо Господь шукає таких, які би поклонялися Йому в душі – добровільно, від усього серця – та в правді.

Прабабою Давида була поганка Рут. Їй довелося збирати колосся, мабуть, на тому самому полі, яке було добре знайоме Давидові. Його прадід мав ім'я Вооз, коротка історія якого записана у книзі Рут. Давидів батько Єссей, як і Вооз, напевне був одним зі старших міста Віфлеєма, поважаною та шанованою шляхетною людиною. Про свою маму він знав мало, і Давид згадав її двічі як служницю Бога.

ВИПРОБУВАННЯ ВІРИ САМУЇЛА

Пророк Самуїл плакав і молився про царя Саула, розчарований, що цей чоловік, від якого він сподівався так багато і під чийм проводом, як він думав, варто було очікувати великого добробуту для Ізраїлю, буде відкинений. Цілком можливо, що розум пророка турбували жахливі передчуття громадянської війни після обрання нового царя. Він знав, Саул не скориться мовчки, щоб віддати скіпетр, який прийняв з такою великою повагою та послухом Божественній постанові. Пророк у розумі уявляв собі можливість громадського конфлікту, який міг охопити народ і принести велике горе. Йому, мабуть, треба було більше довіряти Мудрості та Силі Всевишнього, і його клопіт був доволі схожий на те, що дошкуляє усьому Господньому народу навіть сьогодні.

Урок для нашого серця полягає в тому, що ми повинні щиро довірити Господу влаштувати Його власні справи; що ми повинні довіряти Йому там, де не можемо простежити, і бути слухняними Його вказівкам; що ми не будемо ремствувати на виконання Його планів, а радітимемо, знаючи, що усе допомагає на добре тим, хто любить Бога; що остаточно все принесе благословення тим, хто перебуває в згоді з Господом – благословення майбутнього життя і, можливо, навіть теперішнього.

Посланий помазати Давида, пророк Самуїл проявив побоювання, ніде більше не помічені в його характері. Він не вагався виконати Господній наказ, але дав зрозуміти, що добре усвідомлює ризик для власного життя – що цар Саул уб'є його як зрадника, якщо він помаже наступника царства. Господь прояснив йому справу, давши зрозуміти, що Він не збирається зробити так, щоб ця річ стала знаною одразу. Отож, Він повелів йому йти до Віфлеєма і скласти там жертву, і при цьому скористатися з нагоди знайти і помазати того, хто у відповідному часі стане знаний всім і зійде на престол. На той час пророк мав виконати тільки вступне завдання, яке батько Давида та брати не розуміли, думаючи, мабуть, що помазання означає особливе благословення або повноваження від Господа стати учнем пророчої школи, або ще щось на зразок цього. Однак, цілком ймовірно, що пророк розповів Давидові особисто про значення помазання, так само як попередньо розповів Саулові, коли потаємно помазав його на царя Ізраїлю.

БОЖИЙ ВИБІР ЦАРЯ

Наша лекція починається з того, що пророк Самуїл прибув до Віфлеєма. Старші були налякані, думаючи, що його присутність свідчить про якийсь гріх з їхнього боку або з боку котрогось зі співвітчизників, і Бог послав його, щоб докорити та покарати. Тому вони запитали, чи він прийшов з миром, чи його присутність означає благословення, чи накладення кари. Їхні побоювання зникли, коли вони дізнались, що його місія є мирною – принести жертву Господу.

Незадовго до цього филистимляни захопили в полон Ковчег Заповіту. Припинене служіння Намету ще не відновилося, і з цієї причини жертву виконував особливо призначений Господом

слуга. Наказ, щоб люди Віфлеєму освятилися, якщо хочуть мати участь у благословеннях жертви, означав, що вони повинні обмитися, взяти чистий одяг і наблизитися до Господа своїм серцем. Цим вони образно показували виправдання та освячення, яке здобула Церква теперішнього віку. Пророк, мабуть, вирішив уважно пригледітися до сім'ї Єссея, щоб без зайвої показності знайти людину, яку Господь обрав, помазати її на посаду і приготувати до неї, даючи Божественне благословення. Єссеї, як годиться, представив пророку своїх синів за порядком народження – від Еліява, найстаршого. А так як він був гарний на вигляд, то пророк, зрозуміло, подумав собі, що це і є Господній вибір. Та коли він звернувся до Господа за вказівкою, то отримав відповідь (як саме, ми достеменно не знаємо), яка є заголовним віршем нашого дослідження. Якщо судити з людського погляду, то за виглядом, віком, умінням і т.п. Еліяв був найбільш придатною особою з сім'ї Єссея, щоб стати царем над народом, але не так було в очах Господа. Господь дивився на серце і вже обрав Давида, як людину за Своїм серцем, хоча на той час Давид був неповнолітнім, і батько не вважав за потрібне послати за ним, щоб він був присутнім на гостині. Коли один за одним сини Єссея з'явилися перед пророком, він побачив, що Господній Дух не вказує на жодного з них, щоб помазати. Тоді він запитав: "Чи то всі твої діти?" Єссеї несподівано згадав, що є ще один хлопець, його найменший, котрий зараз у полі з вівцями, і послав за ним.

ПОЗАОБРАЗНЕ ПОМАЗАННЯ ГОСПОДА

Наш заголовний вірш стосується всіх християн і високого поклику Євангельського віку, тож рік за роком досвід підтверджує його загальне застосування. Ми, як Господі посланники, також шукаємо тих, хто має бути помазаний олією радості, Святим Духом, щоб вони стали царями та священиками для Бога в Царстві, яке Він незабаром встановить і яке прийде на зміну теперішнім царствам. Ми, як пророк Самуїл, також могли би відчувати побоювання в справі помазання наступників теперішніх інституцій, коли б не розуміли, що праця печатання Господніх Вибраних, що зараз відбувається, є таємною працею, яку світ не може зрозуміти. Справді, ніхто

не може зрозуміти справи печатання, справи помазання Святим Духом, окрім тих, які отримали його і належать до класу Давида. Ім'я Давид означає "Улюблений" і стосується передусім нашого Господа та Учителя, про Якого Єгова сказав: "Це Син Мій Улюблений". Також воно стосується всіх членів Його Тіла, кожен з яких має бути улюбленим, інакше він не може бути прийнятий як член цього Тіла. Про таких Голова каже: "Бо Отець любить Сам вас", – а також, що ми повинні любити один одного, як Він полюбив нас. Не зайве сказати, що всі, які отримали це помазання від Господа, повинні остаточно здобути характер Давида, улюбленого. В них повинен бути дух любові – до Господа і до інших – бо інакше вони не будуть Його.

Шукаючи Господніх помазанців, які згодом будуть царювати в Тисячолітній славі заради благословення світу (як позаобразний Давид), ми бачимо, що так само, як брати вважали Давида кимось надто незначним, щоб з ним рахуватися, так і з тими, кого Господь обирає та помазує до Свого Небесного Царства. Нашого Господа Ісуса не поважали Його брати, і коли зайшла мова про те, що Він має бути Господнім Помазанцем, Його народ, так би мовити, ховав від Нього своє лице – нехтував Ним, ставився до Нього з презирством і вважав непридатним до чогось великого і славного – "мов корінь з сухої землі". Те саме було правдою щодо членів Його Тіла, вибраної Церкви. Їх також знехтували та відкинули люди, і про них апостол говорить: "Ми стали, як сміття те для світу, аж досі ми всім, як ті викидки", – ради Христа, ради Правди (1 Кор. 4: 13).

ХТО МОЖЕ ЧИТАТИ СЕРЦЕ?

Апостол також говорить: "Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні". Св. Яків запитує: "Чи ж не вибрав Бог бідарів цього світу за багатих вірою й за спадкоємців Царства, яке обіцяв Він тим, хто любить Його?" Цей Божественний принцип обирати безвартісне в людських очах, щоб обернути нанівець те, що цінять люди, можна побачити на всьому протязі Євангельського віку. Часто ми, як пророк Самуїл, придивляємося до людей, на перший погляд придатних для місця в Царстві – соціально, інтелектуально,

морально, за рівнем освіти, на основі поваги людей, – і нам здається, що Господь напевно погодиться помазати їх олією радості і дарувати їм знання Правди, яке стосується Царства, але потім бачимо, що ми помилялися, і здобуваємо для себе нову лекцію, що Бог дивиться не на зовнішній вигляд, а на серце.

Треба признати, що ми не здатні читати серце, і з задоволенням приймаємо Божественне рішення в таких справах. Ми віримо, що у своєму часі все таємне в цьому житті стане явним, і тоді ми зможемо зрозуміти значення Господнього вибору повніше, ніж зараз. Тоді ми зможемо побачити різницю між серцем тих, кого Господь прийняв, і тих, хто був зовнішнім покірним, але не був Ним так високо привілейований покликом до Царства. До того часу ми повинні просто чекати і довіряти Господу, погоджуючись з Його рішеннями, як про це сказав наш дорогий Відкупитель: “Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що втаїв Ти оце від премудрих і розумних, та його немовлятам відкрив. Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби!”

Навчені Божественних методів, ми не повинні нехтувати навіть найменшим, найубогішим та найменш освіченим з тих, хто дає доказ чистоти та щирості серця до Бога і кому Він, мабуть, дає помазання Своїм Духом і “вуха, щоб слухати”. Даючи це Послання усім (коли для цього є нагода), ми повинні особливо радіти тими, до кого проявляється Господня милість, незалежно від їхнього земного оточення і т.д. (“Господь знає тих, хто Його”). Нам треба тільки визнавати їх, поважати і співпрацювати з ними, як з послами і представниками нашого Господа та Учителя.

Часом, коли ми дивимося на зібрання Господнього народу і бачимо когось не надто привабливого зовнішньо, когось не надто освіченого або вишуканого, когось непоказного – хто, тим не менше, має ознаки помазання від Господа, на чиєму обличчі сяє світло Правди, кого надихає довіра до Правди та надія на неї, а його життя свідчить про перенесення з царства темряви до Царства дорогого Божого Сина – ми думаємо, що коли би Господь послав нас шукати Його Наречену, ми б, не здогадуючись – через невміння читати серце – пройшли повз деяких Його вибраних коштовностей і збрали тих, кого Він відкидає як невартісних. Ця

думка повинна зробити нас дуже покірними, лагідними та приязними до всіх, дуже довірливими до Господа та схильними звертатись за Його проводом щодо нашої праці як Його слуг – так само, як пророк Самуїл звертався до Господа, коли треба було помазати Давида.

ОБРАЗ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Слова Самуїла: “Не сядемо за стіл, аж поки він не прийде сюди”, – свідчили про гостину, в якій вони збиралися брати участь. За звичаєм, після принесення жертви, освячені особи, присутні в той час, і ті, котрі в душі були причетні до жертви, разом збиралися на гостину, де їли м’ясо і святкували спільність з Господом. Власне, про таку гостину була мова, коли пророк постановив, що вони не почнуть її, доки не прийде Давид. Справді, Давид був Господнім помазанцем і мав бути найважливішою особою, присутньою серед зібраних.

Можливо, в цьому ми також можемо побачити образ Господнього благословення, показаний в Божественному Плані. Гостина з ситих страв є передбачена для всього людства. Але ця гостина не може початися, доки жертва, яка дає виправдання та освячення, не буде заколена. Більше того, ця гостина не може початися, доки не прийде Помазанець і не отримає помазання. Помазання почалося від нашого Господа, Голови Церкви, і весь Євангельський вік спливало на членів Його Тіла, Церкву. Жертва вже була заколена, і ми, члени Христа, беремо участь у цій жертві. Незадовго вся справа довершиться, і тоді почнеться гостина зі ситих страв. На цій великій позаобразній гостині Господні помазанці – Помазанець, Голова і Тіло – будуть займати головне місце.

Благословення та сила Господа якимось чином супроводжувала помазання Давида – як саме, ми не знаємо, бо вияв Духа в той час не був такий самий, як у випадку Церкви після П’ятидесятниці (Ів. 7: 39). Однак якимось чином Боже благословення та сила були з Давидом, дозволяючи йому зростати в знанні і т.п., готуватися до обов’язків його посади, на яку він був помазаний. Чи не можна вважати, що позаобразом цього є помазання, яке сходить на Церкву від часу її прийняття Господом? Наше помазання не є фізичним

помазанням, і отримані благословення не є земного характеру. Ми помазані як Нові Створіння, і відтоді зростаємо в благодаті, знанні та любові. Як Нові Створіння, ми згодом будемо

удосконалені у Першому Воскресінні і зійдемо на престол з нашим Господом та Учителем – нашим Головою.

R5656 (1915 p.)

ПЕРЕМОГИ НАД СУЧАСНИМИ ВЕЛЕТНЯМИ

1 САМУЇЛОВА 17: 1-54

ВЕЛЕТНІ ДАВНИНИ – ДАВИД І ГОЛІЯТ – НЕ ЛЮДСЬКОЮ СИЛОЮ, А БОЖИМ ДУХОМ,
ТОБТО БОЖОЮ СИЛОЮ – БОРОТИСЯ ДОБРОЮ БОРОТЬБОЮ – НЕ ТІЛЕСНОЮ
ЗБРОЄЮ – СИЛА КАМЕНЯ ПРАВДИ

Перші велетні, згадані в Біблії, мали людських матерів, хоча їхніми батьками були матеріалізовані грішні ангели, як записано в 1 Книзі Мойсея 6. Однак всі вони загинули в потопі за днів Ноя. Відтоді, час від часу, в Азії траплялися велетні серед людей. Ог, цар Башану, мав залізне ліжко довжиною чотири метри. У своєму донесенні про Ханаан, шпигуни розповіли, що вони бачили там велетнів – синів Анака. Голіят, велетень з Гату, якого вбив Давид, правдоподібно був потомком цього роду.

Ми знаємо про велетнів недавнього минулого: Бірн, ірландець, мав 2 метри 56 сантиметрів; Мідлтон, англієць, – 2 метри 83 сантиметри; Люшкін з Росії – 2 метри 59 сантиметрів; Чанг, Китай, – 2 метри 38 сантиметрів. Пліній каже, що Габарас мав ріст 2 метри 74 сантиметри. Ось чому немає жодної підстави дискредитувати історію про Давида та Голіята.

Давид, юнак віку приблизно двадцять років, прийшов до війська Ізраїлю, в якому троє його братів були вояками, принісши з собою їжу та ласощі, щоб вони відновили сили. На своє здивування він побачив, що війську Ізраїлю протистоїть військо филистимлян, яке вчинило напад з заходу. Вони не билися, мабуть, боячись одне одного. Кожного ранку витязь филистимлян виходив наперед – велетень високого росту та великої сили, що мав на собі зброю з бронзи вагою сто кілограмів. Він розмахував списом, наконечник якого важив щонайменше десять кілограмів, а держак мав сантиметрів з вісім завтовшки. Він кидав виклик ізраїльтянам, вигукуючи, що поєдинок між витязями вирішить долю війни. Цим він кидав виклик не тільки народу Ізраїлю, але й Богу.

Молодий Давид дивувався, що це продовжується так довго і що ніхто не прийме виклик.

Маючи віру в справжнього Бога, він знав, що між Богом та його народом існує угода. Його віра у Всемогутнього допомагала приймати Божественні обітници без вагань. Тому він дивувався з того, як мало віри у його братів та співвітчизників, і дав зрозуміти, що при підтримці Божих обітниць він сам наважиться вийти проти Голіята.

Цар Ізраїлю Саул оголосив, що велика честь дістанеться тому, хто відгукнеться на виклик ворога. До нього привели молодого Давида. При всьому своєму бажанні знайти витязя, цар зрозумів, що мускулистий молодий чоловік, що стоїть перед ним, не вистоїть проти велетенської сили Голіята, який вб'є його одним ударом свого списа. Та юнак заступився за себе. Він сказав, що йому, як пастухові овець свого батька, не раз доводилося рятувати їх від зубів та кігтів лева і ведмедя. В нього є відвага, і понад усе він має віру в Бога. Якщо Бог благословив його в щоденних справах у минулому, то Він дасть йому силу перемогти, щоб виконати свій обов'язок, кидаючи виклик зухвалій поведінці велетня та образам на адресу Єгови.

Цар був вражений. Він запропонував Давидові свою зброю – найкращу в Ізраїлі. Спробувавши її, молодий Давид ввічливо відмовився. Він не звик до такої зброї і краще почувався без неї. Зі собою він взяв лише палицю пастуха, до якої був призвичасний, та пращу. Йдучи у бік филистимлян на бій, він взяв п'ять гладеньких камінців з потоку. Такої легкої зброї при Божому благословенні було більш ніж достатньо, бо використати треба було тільки один камінь.

Велетень обурився, кажучи: “Хіба я пес, що ти йдеш на мене з ціпком?” Згідно з переказом, коли хлопчина наблизився до велетня,

той розсміявся, закинувши голову назад. Його шолом відхилився, підставляючи голову під влучний удар висміяного противника. В той час не було газет, ані громадських бібліотек, щоб Голіят дізнався, якою справді могутньою зброєю були гладенькі камінці вже навіть тоді; що у вправних руках вони були такі ж ефективні, як кулі сучасних рушниць.

Велетень знепритомнів. Його зброносець кинувся тікати. Молодий Давид мерщій убив Голіята і забрав зброю як здобич. Приголомшені, перелякані филистимляни розбіглися. Ізраїльтяни переслідували їх аж до їхнього укріпленого міста.

ЯК ПРОТИСТОЯТИ СУЧАСНИМ ВЕЛЕТНЯМ?

Після смерті Ісуса вступив у дію новий Божественний порядок. Тих, котрі вірять у Бога, чекають битви, але не тілесною зброєю. Однак їхні перемоги ґрунтуються на тому самому принципі, який успішно спрацював у випадку Давида. Основою є віра в Бога – усвідомлення, що справа, за яку вони борються, схвалена Богом. Відвага, яка супроводжує віру і яка поступово набула розвитку в попередніх перемогах над меншими ворогами, як у випадку з Давидом, допомагає здобути відвагу та силу для воювання з жажливими велетнями, які можуть нам трапитися.

Пам'ятаючи про це, кожний християнин повинен щоденно пильнувати, щоб долати незначні слабості, маленькі вади – щоб ставати переможцем у малих битвах зі самолюбством, злістю, злими замірами, заздрістю, лихослів'ям. Перемоги над цим і

досвід, здобутий з Божою допомогою під час цих перемог, дає можливість приготуватися крок за кроком до найбільших випробувань та найвеличніших звитяг.

Коли ми дізнаємося про Божественну обітницю “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною”, це наводить нас на думку, що найбільша перемога, яку треба здобути, це – стати гідним великої честі, до якої Бог покликав Свою Церкву. І ця перемога, як ми щасливі дізнатися, не завжди дістається сильним, а тим, кого Бог благословить. Сутичка, яку Бог схвалює і за яку нагородить, не є суперечкою з приятелями або сусідами, якими б нерозсудливими вони не були, а боротьбою з несправедливістю, гріхом та всім, що суперечить Божественному Закону. Ця боротьба та перемога стосується, перш за все, нашого серця та розуму, і, по-друге, пошириться, як про це може свідчити Господнє провидіння, на боротьбу з громадським злом і на підтримку громадської та публічної добропорядності.

Проте не слід забувати, що велетня гріха та беззаконня, який гнобив народ Бога протягом століть, позаобразний Давид повалить тільки в призначеному у Бога часі. Ім'я Давид означає “улюблений”. Позаобразний Улюблений – це Христос – Ісус, Голова, та Церква, Його Тіло. Незабаром камінець Правди має ударити великого противника, і позаобразний Давид почне Тисячолітнє царювання, яке має підняти світ і благословити його. Ми, як члени класу Давида, повинні мати дух перемоги, що знайде підтримку віри та довір'я до Божої обітниці та сили.

R5662 (1915 p.)

ВІРА І ПЕРЕСЛІДУВАННЯ

1 САМУЇЛОВА 19

САУЛ ЗАЗДРИТЬ ДАВИДОВІ – НАМАГАННЯ ЗРОБИТИ ЙОМУ КРИВДУ – ЧАСТО ВИЗВОЛЕННЯ МАЄ НАДПРИРОДНИЙ ХАРАКТЕР – САТАНА, НАШ ВЕЛИКИЙ ВОРОГ, ШУКАЄ, ЯК ЗАПОДІЯТИ НАМ ШКОДУ – ВІДДАНІСТЬ БОГУ ТА ПРАВЕДНОСТІ ЗАБЕЗПЕЧУЄ НАМ ВИЗВОЛЕННЯ – ЧОМУ ДОЗВОЛЕНІ ТАКІ ТРУДНОЩІ – ВІЙСЬКО ТА НАРОД ІЗРАЇЛЮ ПРОСЛАВЛЯЛИ МОЛОДОГО ДАВИДА, РОБЛЯЧИ З НЬОГО ІДОЛА

“Хто ж надію складає на Господа, буде безпечний” (Приповісті Соломонові 29: 25).

Війни з филистимлянами тривали далі. Давид став воїном на чолі загону війська і був

тісно пов'язаний з царем Саулом. Перемога за перемогою приходили в битвах, в яких Давид брав участь, і цар Саул побачив, що люди починають захоплюватися Давидом, а не ним.

Справи дійшли до того, що одного разу, коли вони поверталися з битви, сільські жінки та дівчата почали співати: “Саул повбивав свої тисячі, а Давид десятки тисяч свої”. Вогонь заздрості охопив царя, і відтоді його єдиною ціллю, здається, було знищити Давида. Від Саула трималося в таємниці, що Давид вже помазаний Самуїлом на його наступника. Він знав тільки, що, за словами пророка Самуїла, після того, як він не виконав Божественний наказ стосовно амалікітян, царство буде забране від нього та його сім’ї і віддане іншому. Та він, мабуть, сподівався, що це ніколи не справдиться, і що його наступником, можливо, буде син Йонатан.

Заздрість є гірким плодом посіяного самолюбства. Вона виводить з рівноваги розум, гамує щасливість. Вона штовхає того, хто її має, в обійми жахливої меланхолії, і коли вона опановує людину, та стає справді божевільною. Це проявилось не тільки у випадку царя Саула, але проявляється так чи інакше на прикладі кожної людської істоти. Хто з досвіду не знає, чим є заздрість? І чим більше він знає про неї, тим гірше. Вона робить з дітей та підлітків убивць. Вона руйнує дома і нищить справи. Прояв самолюбства є найжахливішою річчю і в той же час найбезглуздішою. Кожен, хто побачить її в собі, повинен бити на сполох – повинен придушити її негайно, побороти її з усією пильністю, а якщо він – християнин, то і молитвою.

ЛУКАВА ЗАЗДРІСТЬ САУЛА

Коли царя Саула опановували припадки заздрості, він, як описано, мав злий дух від Господа, або, кажучи більш стисло, мав дух, інший від того, який мав Господь – протилежний Господньому Духу доброти, справедливості, любові. Коли цар потрапляв у такі приступи меланхолії, які приходили після припинення війн з филистимлянами, Давид часом утихомирював його вмілою грою на арфі. Однак він знав про віроломну вдачу царя і, перебуваючи постійно напоготові, двічі вчасно спостеріг його наміри, що перешкодило Саулу убити його списом, який він зазвичай мав при собі. Намагаючись втягнути Давида у сварку, яка могла бути визнана зрадою та виправданням його смерті, цар пообіцяв йому віддати свою старшу дочку за дружину, але потім віддав її

іншому. Давид, однак, був обачний і пояснював собі, що він походить з недостатньо шляхетної сім’ї, щоб сподіватися таких почестей. Також фінансово він не міг дозволити собі заплатити достатній посаг за цареву дочку. Наступною пасткою були його заручини з молодшою дочкою царя, Мелголою. Молодий Давид знову признався в тому, що він недостойний дочки царя і що в нього немає багатства для посагу, на що Саул завбачливо сказав, що таким посагом буде доказ убивства сотні филистимлян. Без сумніву, в душі він сподівався, що Давид, намагаючись виконати вимогу, сам втратить життя, але замість того молодий Давид убив двічі більше і отримав Мелхолу.

Цар, ще більш безумний у своїй заздрості, сказав Йонатанові та усім придворним, що Давида треба знищити. Почуття Йонатана були настільки ж люблячими та братерськими, як жорстокість, заздрість та самолюбство його батька. По суті Йонатан втратив через Давида можливість здобути почесті царства. Тому любов Йонатана стала приповідкою. Окрім того, в нього був справжній дух мужності та побратимства, дух миролюбності. Він заступався перед батьком за Давида. Його мова є чудовим зразком синівської поваги, а також відданості своєму приятелю Давиду. Він сказав: “Нехай не згрішить цар проти раба свого, проти Давида, бо не згрішив він проти тебе, а вчинки його дуже добрі для тебе. І наражав він на небезпеку життя своє, і вбив филистимлянина, і Господь учинив велике спасіння для всього Ізраїля. Ти це бачив та радів. І для чого згрішиш ти проти невинної крові, бажаючи вбити Давида безпричинно?” (вірші 4, 5).

Прохання такого примирителя принесли успіх. Цар пом’якшав. Давид повернувся і знову став членом царського дому. Але так було тільки до часу. Цар не був позбавлений шляхетних почуттів, але вони не були достатньо глибокі. Вони не контролювали його життя. Навпаки, він був під контролем злого розуму, самолюбного, заздрісного, який є далеким від розуму, Духа Бога – протилежним до нього.

За якийсь час в новому приступі заздрості цар не тільки замахнувся, щоб кинути спис, але й кинув його з наміром убити і потрапив у стіну якраз позаду того місця, де сидів Давид, бо Давид метнувся убік і ухилився. Давид вбіг до своєї кімнати, але там стояла

охорона, попереджена убити його, коли він прийде. Його дружина розповіла йому про це і допомогла безпечно спуститися через вікно. Мабуть, дім був збудований на мурі, як було у випадку зі св. Павлом, коли він урятувався схожим чином.

ДВІСТІ УБИВСТВ ЗА ОДНУ ДРУЖИНУ

Насмішники хапаються за одну з подробиць цієї лекції, щоб засудити Біблію, кажучи, що вона підтримує убивство і тому суперечить праведності та перебуває у конфлікті з Богом праведності. Вони кажуть: “Ми читаємо про Давида, пророка, і він описаний як дуже стриманий, маючи Дух Господа, дух здорового розуму. А при цьому ми бачимо, що він здобув дружину ціною життя двохсот людських істот, і ніщо у Святому Письмі його не засуджує”.

Такі звинувачення та аргументи треба сприймати розсудливо. Їх не можна оминати зауваженням: “Ви не вмієте думати і не маєте віри”. Хто чинить праведність, той – праведний; хто чинить неправедно, той – нечестивий. Це біблійне правило стосується Бога, Давида та інших. Але коли нас питають, ми повинні говорити на цю тему без упередження. Замість упереджено осуджувати когось, ми повинні, радше, запитати, як така поведінка може узгоджуватися з принципами справедливості, які Біблія скрізь підтримує.

Перш за все, ми повинні тримати у своєму розумі відмінність між юдеєм під Угодою Закону і християнином під головуванням Христа. Друге, ми повинні пам'ятати, що Біблія не вчить, що померлі далі живуть і переходять негайно у вічні муки. Вона вчить, що мертві є насправді мертві і що надія, яку Бог має для них, полягає у воскресінні зі стану смерті в майбутньому при більш сприятливих обставинах, під благословенними впливами Царства Месії. Біблія інформує нас, що покаранням за гріх є смерть, а не торттури після смерті. Вона інформує нас, що це покарання було справедливо винесене батькові Адаму за його свідомий та добровільний гріх. Вона розповідає нам, що людська сім'я вмирає, бо за законом спадковості, з хвилини народження в нас перебуває насіння хвороб, недосконалості, смерті.

З такого погляду весь світ є в'язнями під вироком смерті. Це пояснює нам, чому Бог по-іншому трактує людство, ніж ангелів,

даючи їм радість, мир, життя, досконалість. Це пояснює нам, чому Бог дозволяє різні обставини зі смертельними наслідками – голод, моровиці, землетруси, урагани і т.п. Коли ми починаємо бачити, що той самий Бог, який справедливо засудив усіх через неслухняність однієї людини, подбав про виправдання всіх через слухняність Христа до смерті, тоді ми бачимо речі в новому світлі. Коли ми дізнаємось, що Царство Месії має бути встановлене саме з метою принести світло, знання про Бога та повну можливість повернутися до Його милості та вічного життя, наші серця радіють.

Повертаючись до нашої першої розмови, ми усвідомлюємо, що не повинні судити Давида та людей його часу так, як ми би судили себе під час цього Євангельського віку. Його варто судити за Законом, під який він та його народ увійшли на горі Сінай – “око за око, зуб за зуб, людське життя за людське життя”. Ізраїльтянам було сказано, що чаша беззаконня людей Землі Ханаан є повною (1 Сам. 15: 2, 3), і що дітям Авраама віддано всю землю, і вони мають божественний дозвіл зайняти її так швидко, як зможуть. Вони мали повне право убити там всіх своїх ворогів як ворогів Господа, навіть якщо нічого не було сказано, що Господь в майбутньому подбає про них усіх у Месіанському Царстві.

Филистимляни знаходилися в Землі Ханаан, де вони не тільки мали свій наділ, але й захопили частину, яку Ізраїль вже завоював. З їхньої вини багато ізраїльтян втратило життя. Отже, на підставі божественної постанови, даної ізраїльтянам, филистимляни та інші окупанти Ханаану мали бути цілковито знищені. Тому Давид лише виконував те, що всі ізраїльтяни вважали Божественним наказом на основі Божественного плану. Тільки з такого погляду Господні вказівки та поведінка ізраїльтян в минулому могли вважатися правильними. Під час Нової Епохи, яка почалася викупною працею нашого Господа та благословенням П'ятидесятниці, Господній народ цього віку, Церква, знаходиться під новим порядком. Вони словом і прикладом повинні ілюструвати принципи милосердя, як у попередні часи юдеям було наказано показати принципи Божественної Справедливості. Ми повинні любити наших ворогів, робити добро тим, хто нас ненавидить, переслідує і

наговорює всяку неправду фальшиво. Так ми будемо дітьми нашого Отця, що на небесах, і покажемо, що ми зачаті Ним Його Святим Духом.

Але юдеї не були Божими дітьми. Вони були “домом слуг” (Євр. 3: 5). Вони ніколи не думали говорити про себе як про синів Бога. Коли Ісус назвав Себе Божим Сином, вони обурилися, кажучи, що Він хулить Бога, і схопили каміння, щоб Його каменувати.

Першим Божим сином людської природи був Адам. Коли він згрішив, він був позбавлений

спільності з Богом, і ніхто інший з часів Адама і до часів Ісуса ніколи не вважався в Біблії сином Бога, і ні про кого так не казали. Люди були грішними, чужими, захожими, в'язнями під вироком смерті. Враз із Ісусом прийшло не тільки нове вчення, але й нові стосунки. “Мойсей вірний був у всім домі Його, як слуга... Христос же, як Син, у Його домі [синів]. А дім Його ми, коли тільки відвагу й похвалу надії додержимо певними аж до кінця” (Євр. 3: 5, 6).

R5662 (1915 p.)

“В ЛИХУ ГОДИНУ ПІЗНАЄШ ВІРНУ ЛЮДИНУ”

1 САМУЇЛОВА 20

ЛЮБОВ ЙОНАТАНА ДО ДАВИДА – ЗРАЗКОВА ПРИЯЗНЬ – ВИПРОБУВАННЯ ЇЇ – ЇЇ МІЦНІСТЬ – ЇЇ ОСНОВА – ВТРАТА ПРИЯЗНІ – ЗАГРОЗА З БОКУ САМОЛЮБСТВА – “РУКА ВСІХ НА НЬОГО” – НЕБЕСНИЙ ЗРАЗОК

*“Правдивий друг любить за всякого часу”
(Приповісті Соломонові 17: 17).*

Історія подає шляхетні приклади дружби, але про найкращу з них розповідає наша лекція. Це історія дружби, любові Йонатана, сина Саула, і майбутнього спадкоємця престолу Ізраїлю, Давида, його суперника в серцях людей і в Божественному Задумі. Чистота і неогоїзм його дружби показує нам шляхетність почуттів деяких людей того часу, про які ми, можливо, навіть не підозрювали і які цілком суперечать теорії еволюції.

Повний любові дух Йонатана ще більше контрастує із заздрісним духом його батька, царя Саула. Очевидно його перша зустріч з Давидом відбулася після перемоги останнього над Голіатом. Замість того, щоб сприймати Давида як суперника, котрого треба позбутися, шляхетний Йонатан зняв своє князівське вбрання і віддав йому, разом з мечем та своїм знаменитим луком.

Шановний Алекс Уайт пише: “Йонатан був найстаршим сином Саула, а, значить, спадкоємцем трону Ізраїлю. Ставний і мужній, повний запалу та упевнений в собі, Йонатан гордився військом та прихильністю простого народу. За вродливість та прудкість його товариші дали йому ім'я Газель. Через великі та жахливі провини батька Йонатан міг незабаром стати другим царем Ізраїлю, наступним після Саула,

але аж ніяк не другим за тими величними прикметами розуму, серця та характеру, які зміцнюють престол і додають блиску короні”. Добре написав один з древніх мудреців: “В житті немає більшого благословення, ніж щирий друг”.

“В ЛИХУ ГОДИНУ ПІЗНАЄШ ВІРНУ ЛЮДИНУ”

Приязнь Йонатана і його любов не була показною. Вона була непідробною. Він любив не тільки словом, але ділом та правдою – не тільки тоді, коли батько був прихильний до його друга, коли люди радісно вітали його, і він здобув у них прихильність, але й любив, коли цар став ворогом його друга і посягав на його життя. Дійсно, можна сказати, що жодну дружбу не можна вважати справжньою, доки вона не перейшла випробування. Дружба, яка не витримає випробування, труднощів, яка не містить жертви, не варта того, щоб її ставити за приклад. Йонатан мав любов, яку Господь прищеплює Своїм послідовникам. Хоча ми маємо інші приклади величної любові, ця, без сумніву, перевершувала земну любов, тим більше, що вона ґрунтувалася на релігійній основі. А так як Давид любив Господа і прагнув, щоб ним керувала Його воля, якою вона була на той час, він вирішив, що буде чекати – буде поводитися мудро, як про це свідчить запис. Також Йонатан бачив цей

дух мудрості і розумів, що Давид є ведений духом праведності. Тому він любив Давида.

Справді можемо бути певні, що наскільки ми розуміємо Біблію і приймаємо дух Правди, настільки ми можемо оцінювати, копіювати і брати за приклад те найкраще, що міститься в принципі – чи то стосовно дружби, чи обов'язку перед монархом, чи обов'язку дотримуватися сімейних стосунків, чи обов'язку перед нашим Богом. Є багато впливів, які спонукують дух самолюбства, скупості, заздрості. Натомість впливи, які сприяють справжній дружбі, справжній любові та всім найкращим прикметам серця та розуму, є від Господа.

Ми вже зауважили у попередній лекції, як Йонатан намагався помирити свого батька, царя, і Давида. Нинішня лекція звертає нашу увагу на інший випадок, коли Йонатан показав, що він – справжній приятель. Давид розумів, що його життя у небезпеці і поділився своїми побоюваннями з Йонатаном. Останній не міг повірити, що його батько може зламати своє слово, однак був у захопленні від поведінки Давида. Наближалось свято новомісяччя, і Давид, як думали, буде сидіти за царським столом: цар Саул – посередині, князь Йонатан – з правого боку, вождь війська – зліва, і Давид – на четвертому місці, навпроти царя. Виходячи з домовленості між приятелями, Йонатан мав докладно в'яснити наміри свого батька і повідомити про них Давида.

У перший день свята цар не сказав нічого, хоча Йонатан, щоб звернути увагу на це і дізнатися думку батька, вибрав зручний момент і зайняв місце Давида. Врешті цар запитав про “сина Ессея”, немовби зненавидів саме ім'я “Давид”. Йонатан відповів, що Давид пішов з його дозволу на свято до Віфлеєма.

Очевидно це розладнало наміри Саула вбити Давида цього разу, і він спрямував свій гнів на сина, якого насправді дуже любив. Він назвав його непокірним сином, недостойним своєї матері, даючи зрозуміти, що він нехтує ним як сином. У гніві він кинув списом у сина, очевидно без наміру поцілити в нього, а тільки для того, щоб зігнати лють заздрості. Мова Йонатана у відповідь показує, що він думав менше про те, чим він ризикує заради свого приятеля, і більше про несправедливість, якої тому завдано. “І встав Йонатан від столу, розпалений гнівом, і не їв хліба і другого дня

новомісяччя, бо був засмучений за Давида, бо його образив його батько”.

Що за чудова приязнь, яка у скрутну хвилину забуває про себе і думає тільки про добро приятеля. Немовби на протигагу усіякій людській любові та дружбі ми читаємо про Ісуса: “Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх”. Проте у випадку Ісуса це означало щось набагато більше від земної любові чи приязні, бо: “Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками”. Апостол каже, що Господь тим самим дав приклад для всіх християн, що “ми мусимо класти душі за братів”, мусимо бути готові померти один за одного. Це і є Небесна любов, Божественна приязнь, для якої любов Йонатана можна взяти як зразок, наступний після прикладу нашого Господа та апостолів.

“ОН ТА СТІЛА ЗА ТОБОЮ ДАЛІ”

Наступного ранку Давид, повернувшись зі свого дому, мав почути від Йонатана про настрої царя. Вони домовилися про сигнал: Йонатан з луком та стрілами вийде в поле недалеко від великої скелі. Якщо, випустивши стрілу, він гукне: “Он та стріла за тобою далі!.. Скоро, поспіши, не ставай!” – то це означає, що Давид має втікати. Так і сталося. Але двоє приятелів не думали розставатися, можливо, назавжди, не попрощавшись. Йонатан пішов за скелю, де ховався Давид. Двоє обнялися за звичаєм Сходу, поцілували один одного і побажали успіху. Це і була любов, мужня та шляхетна. Йонатан засвідчив свою віру в Боже провидіння над Давидом і попросив укласти угоду з ним, що яка би річ не трапилася, він милостиво поступить з ним та його сім'єю, кажучи: “Іди з миром! А що присягнули ми двоє в Господнє Ім'я, говорячи: «Господь нехай буде свідком між мною та між тобою, і між насінням моїм та насінням твоїм, нехай буде аж навіки!» І встав Давид і пішов, а Йонатан пішов до міста”.

Біблійна історія свідчить, що Давид ніколи не забув цієї обіцянки бути приятелем сім'ї Саула. За звичаєм Сходу в ті часи нова династія, яка прийшла до влади, мала винищити всіх чоловіків поваленої династії. Але не так було у випадку з Давидом.

Коли невдовзі Йонатан загинув зі своїм батьком на полі бою в сутичці з филистимлянами,

Давид висказав чудові слова: “Йонатан на пагірках твоїх ось забитий! Скорблю по тобі, Йонатане, мій брате! Ти для мене був вельми улюблений, кохання твоє розкішніше для мене було від кохання жіночого!” Віримо, що ніхто, читаючи цю історію, не відноситиметься зверхньо до дружби, а буде ще вірнішим, ще шляхетнішим, ще більш відданим другом, ніж попередньо. Та особливе благословення

від цієї історії про любов Йонатана повинні почерпнути для себе християни, щоб це спонукало їх цінувати любов Христа і старатися бути копією дорогого Божого Сина. Їхня дружба повинна бути відданою, вірною, тривалою, особливо один з одним, як нагадує апостол: “Тому, поки маємо час, усім робимо добро, а найбільш одновірним”.

R5664 (1915 p.)

ВАЖЛИВІСТЬ САМОКОНТРОЛЮ

*“Людина, що стриму не має для духу свого, це зруйноване місто без муру”
(Приповісті Соломонові 25: 28).*

Слово “дух” вживається по-різному. Ми кажемо про коня, що в нього баский дух, або ж він, навпаки, насилу переводить дух. Ми кажемо про ангелів як про духів. Часом згадуємо про дух життя. Ми також кажемо про дух людського розуму. І саме ця думка, очевидно, тут представлена. Слова нашого вірша можна перефразувати: “Той, хто не має влади над своїм розумом, над своїми думками, схожий на зруйноване місто”. На що схоже зруйноване місто? В древні часи, коли цивілізація ще не досягла такого рівня як сьогодні, було мало охоронців порядку і багато грабіжників. Той, хто звик заробляти на життя крадіжками, мав для цього чудові можливості. Тому було необхідно оточити місто муром, щоб захиститися від ворогів. Будь-яке місто з розваленими мурами мало всі підстави боятися таких мародерів. Це заохочувало до нападів і рано чи пізно вело до нещастя.

Мудрець порівняв таке місто зі зруйнованою людською волею. Воля повинна постійно пильнувати розум і не дозволяти нічому проникнути в нього іншим шляхом, окрім законних воріт – Сумління та Розуму. Ці ворота треба стерегти так пильно, щоб вони пропускали тільки ті думки, які не завдадуть шкоди, які будуть корисними, мудрими – в згоді з Божим Словом. Кожна людська істота повинна мати волю і повинна її постійно доводити до ладу, повинна дивитися, щоб вона не зламалася, інакше наступить руїна характеру.

Під волею ми розуміємо не тільки бажання. Деякі хочуть мати мільйон, але в них немає волі навіть спробувати його здобути. Деякі

мають бажання вставати о певній годині ранку, але саме бажання їх не розбудить, тому що воля зруйнована. Вони кажуть собі: “Ще би поспати, ще би подрімати, ще би руки покласти під голову і полежати!” Вони себе не контролюють. Можливо, вони думають, що почнуть себе контролювати, якщо поставлять будильник. Але з часом вже й будильник не допомагає, бо вони його не чують.

КОНТРОЛЬ У МАЛИХ РЕЧАХ – ЗАПОРУКА ХАРАКТЕРУ

Хто дозволяє, щоб його воля руйнувалася в такій речі, як час вставання вранці, той так чи інакше слабкий у всіх інших речах. Ми повинні розумно вирішити, коли нам лягати спати і коли вставати. Розсудивши якнайкраще, що робити, ми повинні пильнувати, щоб це зробити, якщо це не завдає шкоди нам або комусь іншому.

Важливо виконувати розсудливі постанови нашого розуму, щоб воля ставала міцною, щоб нам не бути особою хиткого характеру. Цей самий принцип стосується вибору їжі. Хтось скаже: “Я знаю, що ця страва мені не підходить, але її поставили на стіл, і вона, мабуть, підходить іншим. Я не можу її їсти, бо потім почуватимуся недобре, але я її люблю. І навіть її поставили на стіл!” Тоді він починає їсти і має з цього прикрі наслідки. У нього є бажання їсти і немає волі протистояти бажанню. Правильна поведінка кожного – пильнувати, щоб не їсти те, що, як він знає, йому шкодить – незважаючи, що інші роблять або збираються робити.

Нерішучість і брак характеру в малих речах впливає на більші речі в житті. Особа, яка встає вранці нерегулярно, є непостійною у справах. Особа, яка не може визначитися, що

їй їсти, податна на капризи і слабка у всіх своїх рішеннях. Вона, зазвичай, піддається впливу продавця, котрий каже, що їй купувати. Дехто надто сильно піддається впливу з боку інших.

ВАЖЛИВО МАТИ ТВЕРДУ ВОЛЮ, А НЕ ВПЕРТІСТЬ

Старовинне прислів'я каже: “Мудра людина часом змінює свою думку, а нерозумна – ніколи”. Керувати власним духом не означає потрапляти в крайність і казати: “Все, я сказав не буду, значить не буду!” Можуть бути слухні причини змінити думку, і тоді властивим було би це зробити. Бог шукає клас людей, які правильно керують власним розумом. Якщо вони навчаться керувати розумом ще перед тим, як увійдуть у Божу сім'ю, то це краще для них. У будь-якому випадку, єдиним шляхом, щоб потрапити у Царство, є розвиток характеру.

Біблія виразно каже нам, які речі є від плоті, а які – від Святого Духа, святого розуму, від Бога, тобто речі, що творять святу вдачу, яку ми повинні мати. Вона розповідає нам, що треба позбутися гніву, злоби, ненависті, люті, роздратування, суперечок, і одягнутися в покору, доброту, терпеливість, довготерпіння, братню доброзичливість, любов. Ці уроки обов'язково треба вивчити. Ми не можемо

казати, що волю плоті коли-небудь вдасться повністю підкорити. Вона є і буде, але треба щоденно так збільшувати контроль над плоттю, як це можливо з Божественною допомогою.

Господь шукає тих, у кого сильна воля, міцний характер. Тому з самого початку мусить бути рішуче навернення до Господа і виразна угода з Ним, інакше ми не будемо прийнятні для Отця. Після того, як ми увійшли в Його сім'ю, ми бачимо, що з деякими речами, про які ми думали, що з ними все добре, насправді все не так, і їх треба змінювати. І наскільки в нашому колишньому житті ми навчилися керувати власним розумом, контролювати тілесні апетити та потяги, настільки ми будемо робити повільний або швидкий поступ на новому шляху. Скільки посвяченого часу ми можемо використати для бізнесу, для задоволень або ще для чогось? Скільки посвячених грошей ми будемо витратити для себе? Все це має регулювати наша Угода з Богом. Ми повинні дбати передусім про інтереси Господа і Його Царства. Це має бути першочерговим у всіх наших постановах, тоді як земні речі мають бути другорядними. Звідси важливість стійкого характеру, волі, наполегливої та рішучої для Бога.

R5652 (1915 p.)

“ВИБЕРІТЬ СОБІ СЬОГОДНІ, КОМУ БУДЕТЕ СЛУЖИТИ”

“Ніхто двом панам служити не може... Не можете Богові служити й мамоні”
(Матвія 6: 24).

Думка, яку наш Господь очевидно хотів закарбувати у Своїх учнях, полягала в тому, що під час служіння є задіяний певний принцип: ніхто, мабуть, не може повною мірою служити двом протилежним інтересам, двом різним панам, бо одним напевно доведеться знехтувати в інтересах іншого. Так чи інакше доведеться віддати комусь перевагу. Після такого загального спостереження відносно неможливості служити двом панам, Господь застосував цей принцип, кажучи: “Не можете Богові служити й мамоні” – Богу та самолюбству, праведності та неправедності. Людина на початку була слугою Бога. Для неї було

природно цінувати Божественний характер та порядки і віддавати охоче служіння. Але людство було зведене, опинившись під контролем великого ворога, потрапивши під вплив сил зла, головним наслідком чого стало неуцтво, забобони та самолюбство.

Однією з прикрих умов теперішнього часу є те, що від народження людину буквально примушують до самолюбства. Людина вчиться віддавати свій час, свій вплив самолюбним цілям та намірам. Вона не здатна бачити, що Бог – єдиний, Кому треба служити за всяку ціну. Люди були зачаті і народилися в беззаконні. Вони є слугами Гріха, рабами Гріха. Але Господь Ісус дав зрозуміти, що через пізнання Його та дотримання Його умов учнівства приходить звільнення від цього рабства і нагода перейти на бік праведності.

Однак нагода відстоювати добро з'явилася ще перед днем нашого Господа. Відколи знання про Бога було дароване людям, вони мали можливість стати на боці того, що правильне. Коли була дана Угода Закону, Бог у Законі виклав принципи праведності. Весь народ Ізраїлю прийняв Бога як свого Спасителя і уклав Угоду – бути Його відданим народом. Коли вони це зробили, став явним вплив зла у їхній плоті. Вони старалися бути слугами Бога і при цьому служити собі, ділячи свої інтереси між Божими справами і власними.

ГІДНИЙ ПРИКЛАД

Ісус звернув увагу на цей особливий факт і сказав людям Його днів, що неможливо виконувати службу в півсилу, що неможливо служити двом панам, бо ніхто не отримає похвали. Якщо вони збираються служити Мамоні, служити нинішньому порядку речей, то не можуть подобатися Богу. Якщо ж вони хочуть служити Богу, служити праведності, то наскільки вони це робитимуть, настільки вони не будуть подобатися світу. Варто бути слугами або одного або другого, бо поєднати дві служби неможливо.

Приклад нашого Господа Ісуса, коли Він прийшов на землю, відповідав такому ставленню: Він цілковито відрікся від світу і повністю посвятив Своє життя Богу та Його службі. Він дав приклад. Усі, котрі мають такий самий дух, повинні йти Його слідами. Це відповідало юдейському Закону: “Люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю”. Кожен, хто виконує цей Закон, не служитиме собі, бо вся його служба буде для Бога. Хто йде слідами Учителя, той все робить для Бога, як ми часом співаємо: “Для Ісуса, для Ісуса все життя своє віддам”. Якщо йдемо за прикладом Ісуса і ходимо так, як Він ходив, то ми від усього серця служимо Богу. Наслідком служіння цьому Пану буде велика нагорода. “Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я”. Церква була запрошена йти за Ним. Тому ми повинні служити Богу у всьому, усім нашим серцем, розумом, душею та силою. Таке наше доручення. Це треба робити настільки, щоб пожертвувати усіма земними інтересами і віддавати своє життя за братів. Якщо так робити вірно до

кінця, це принесе нам таку ж нагороду, яку отримав Ісус – славу, честь, безсмертя.

ВІДДАТИ КЕСАРЮ КЕСАРЕВЕ

Хтось може запитати, як цей вірш узгоджується з радою апостола, що той, хто був зв'язаний, коли він приймав Правду, не повинен шукати розв'язання (1 Кор. 7: 20-22)? Ці слова св. Павла виражають думку, що коли Правда знаходить нас, ми не обов'язково повинні вносити зміни в наші земні стосунки. Наприклад, якщо людина була рабом, і її досягла Божя Правда, вона не повинна бунтувати проти свого земного пана. Про нові взаємостосунки з Богом не треба думати як про зміну кольору шкіри чи своїх земних стосунків. Апостол говорить про тіло, а не про серце, коли каже: “Не шукай розв'язання”. Наше тіло може бути в рабстві з тієї чи іншої причини. Це може бути рабство як у старі часи – служба в полоні. Може бути так, що ми станемо слугами тих, які готові платити за нашу службу. Навіть якщо ми не можемо зробити нічого всупереч Божественному Закону або нашому сумлінню, ми повинні служити нашим земним панам вірно. Вони купили наш час або більшу його частину, і ми повинні сумлінно віддати все, що належить їм по контракту. Якщо хтось служить у війську чи перебуває на службі деінде, він повинен бути вірний.

Це не входить у суперечність зі службою Богові, бо наш Господь навчив нас, що треба віддати “кесарю кесарево”. Хто вірний у цьому, той виконує волю свого Небесного Пана. Тут немає суперечності, а є повна згода. Єдиний конфлікт може бути тоді, коли пан на землі вимагає від нас робити щось, що суперечить наказам нашого Пана на небесах. Краще постраждати, ніж зробити щось, що наш Небесний Господь не похвалить і що забруднить наше сумління.

Дивлячись у майбутнє, ми бачимо, що нинішній пан, правитель цього Старого Ладу, скоро буде зв'язаний, щоб більше не зводити народи впродовж тисячі років, і що новим Правителем, новим Паном світу має бути Христос – Ісус та Його Церква. Ми запитуємо себе, як цей принцип буде застосовуватися в той час. Відповідь у тому, що тоді буде тільки один Пан, якого треба буде слухатися. Тоді вже не доведеться віддавати кесарю. Всі знатимуть,

що цей Пан – єдиний, хто має владу, хто має право розпоряджатися. Знання про Божу славу наповнить цілу землю – знання про Божу Праведність, знання про Божу Силу, знання про Божу Мудрість, знання про Божу Любов. Усе, що Він наказує, є правильним – колись усі цього навчаться та повністю зрозуміють.

“ЗЛИЙ” У БІБЛІЙНОМУ ЗНАЧЕННІ

У Святому Письмі сатана показаний як ошуканець людства. Він представляє світло у вигляді темряви і темряву у вигляді світла. Бог постановив через Христа, що під час тисячі років Тисячолітнього Царювання весь світ буде приведений до справжнього знання про Бога, до точного знання. Обман більше не буде дозволений. Світ побачить, що праведність існує насправді, що за неї насправді є нагорода і що вона бажана. Як наслідок, більшість у той час, віримо, радо слухатиметься цього одного Пана. Винятком будуть тільки ті, хто матиме таку ж вдачу як сатана, і в кого буде така вдача, той буде знищений. Коли хтось дізнається, що таке добро, і це добро стає для нього розсудливим, доступним, а тоді він віддає перевагу злу, а не добру, той помре смертю. Оце і буде вирок. Такі особи вважатимуться “злыми”, непоправними.

Слово “злий” з біблійного погляду означає “той, хто робить зло навмисне”. Тож усі злі, які знають, що зло є злом, і роблять його свідомо та уперто, помруть Другою Смертю.

У своєму часі ніхто не залишиться живим, окрім тих, які служитимуть одному справжньому Панові. Проблемою людства сьогодні є незнання, яке Бог ще не забрав зі світу. Він дозволив неуттво та темряву теперішнього часу, щоб світ засвоїв лекцію надзвичайної гріховності гріха і був краще приготований до наступних лекцій. “Бог цього віку засліпив розум [невіруючим], щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа”. Але ці сліпі розуми скоро позбудуться перепоп, щоб бачити. Ті, які стали дітьми світла, які прийняли Господа Ісуса і стали Його учнями, які сьогодні бачать виразно Божественну волю і План, мають набагато більше відповідальності, ніж ті, які ніколи не бачили. Ми також маємо більші перспективи благословень – не тільки теперішньої радості, задоволення, миру та знання, але й надії вчинити “міцним своє покликання та вибрання”, щоб досягти співпадкоємства з Паном. Розганяти темряву Бог залишить Христу. Бог дозволив світу йти своїм шляхом, однак подбав про Спасителя, Визволителя – Христа – Який скоро візьме контроль над усім світом. Він зробить так, що світло, Правда, засяє, щоб наповнити землю знанням та благословенням. Тоді, коли справжнє світло сяятиме скрізь, ніхто не матиме виправдання, що він не ходить у ньому. Остаточно кожен повинен вибрати, чи він буде служити справжньому Пану, чи ні.

R5666 (1915 p.)

БІЛА ОДЕЖА ЦАРСТВА

“Переможець зодягнеться в білу одежу, а ймення його Я не змию із книги життя, і ймення його визнаю перед Отцем Своїм і перед Його Ангелами” (Об’явлення 3: 5).

У цьому вірші, як і скрізь у Біблії, підтримується думка, що вибраний клас, який одержить найвищу славу, честь та благословення від Господа, повинен показати свою відданість у перемозі. Недостатньо перемагати волю на початку християнського шляху. Після цього треба перейти випробування та труднощі і здолати їх. Якщо після посвячення і після початку випробувань та труднощів особа поступиться цим спокусам та випробуванням, даючи їм перемогти себе, то це свідчитиме, що вона не

є достатньо відданою, бо Господь обіцяв, що Його благодаті буде достатньо для своєчасної допомоги (2 Кор. 12: 9).

Хоча Господньої благодаті достатньо, це не означає, що ми від часу до часу не можемо потрапити у спокусу. Ми можемо потрапити в неї ненавмисно, без згоди нашої волі, і “упасти в прогріх”. Але Господньої благодаті достатньо, щоб допомогти нам вийти зі спокус переможно, даючи нам можливість затріумфувати над ними. Впасти у спокусу ще не означає впасти у спокусі – впасти, коли нас спокушують. Але якщо хтось тимчасово переможений – чи то піддавшись спокусі з боку плоті, чи наважившись на свавілля духа, розуму, – то це має зв’язок з природою та певною мірою гріха. Ми

не завжди в змозі здобути повний, остаточний тріумф в плоті, але ми повинні бути вірні. Ми повинні здобути тріумф у розумі, інакше ми не будемо переможцями. Перемога є поступовою справою, є поступом впродовж всього нашого християнського шляху – від моменту посвячення до завершення життя. Але наш вірш, мабуть, стосується завершення, а не початку чи середини праці, і дає зрозуміти, що кожен повинен у кінці випробування, на кінці дистанції мати переможну міру праведності, щоб бути зарахованим до переможців. Такий переможець зодягнеться в білу одягу.

БІЛА ОДЕЖА НАМ ПОЗИЧЕНА

Святе Письмо дає нам зрозуміти, що на самому початку нашого християнського досвіду ми образно зодягнені в білу одягу. Ця біла одягу представляє виправдання: ми виправдані задарма від усього. Ця одягу є без плям. Про неї часто говориться як про Христову одягу праведності, бо вона дістається нам через Христа. Її можна мати тільки через Нього. Він має змогу приписати їй нам, позичити, дати тимчасово. Про неї сказано також як про весільну одягу. На весіллі на Сході весільну одягу з білого віссону використовували, щоб прикрити одяг, який мав на собі кожен гість. Її позичав господар гостю на весіллі, коли гість з'являвся на весільну гостину. Білий віссон означає чистоту. Тож коли Христос дозволяє нам скористатися з Його заслуги, вона стає немов біла одягу, що закриває наші вади. Це означає приписання Його праведності, для нашого виправдання. Нам наказано тримати одягу незаплямленою від світу. Приписану нам праведність ми в змозі зберегти, утримати. Але ми не можемо зберегти її такою самі. Наш язик може часом сказати те, чого ми не хотіли, щоб він казав, а наші руки можуть щось зробити, чого ми не хотіли. Тому Бог подбав про шлях, яким можна позбутися наших ненавмисних вад та провин. Цим шляхом є наше щоденне прохання про очищення від ненавмисних провин через дорогоцінну кров. Так ми бережемо нашу одягу незаплямленою від світу. Так ми підтримуємо наше виправдання, наші білі шати, і так ми повинні підтримувати їх далі.

НАША ВЛАСНА БІЛА ОДЕЖА

Однак недостатньо того, що ми маємо приписану праведність нашого Спасителя. Приписання

є тільки тимчасовою річчю. Ми повинні досягти стану, де будемо мати нашу власну праведність. Наша плоть є недосконалою. Як каже св. Павло, ми не можемо робити те, що хочемо. Всупереч нашим найкращим намаганням щось завжди буде не так. Але ми повинні виявитися переможцями – “більш ніж переможцями”. Господь влаштував так, що при завершенні нашого випробування, при кінці теперішнього життя всі переможці отримують нове тіло. Це нове тіло матиме справжню чистоту. Ось так, за словами апостола, ми зодягнемось у “будівлю від Бога на небі”. Тож наша одягу буде змінена з убрання приписаної досконалості, нашого виправдання вірою, на убрання, яке представляє дійсну досконалість. При воскресінні ми отримаємо тіло з притаманною йому чистотою, без вад, без плям, зображене тут як “біла одягу”.

“ПРОВАДЯТЬ ЇЇ ДО ЦАРЯ”

Далі про кожного з них читаємо, що Господь “ймення його не змиє із книги життя”, в яку вписані імена усіх тих, які стали дійсно Господнім народом, які склали з Господом “заповіта над жертвою”, які зреклися своєї волі, які представили свої тіла на живу жертву. Ім'я кожного з них записане, внесене в Книгу Життя Агнця тоді, коли він починає жити новим життям і показувати свою відданість. І якщо вони є зодягнені в одягу Христової праведності перед дійсним випробуванням, то і їхні імена є вписані в Книгу ще перед дійсним випробуванням. Якщо вони не залишаться вірними, їхні імена будуть витерті з цієї Книги Життя. Але якщо залишаться, то їхні імена не будуть витерті, і вони здобудуть всі славні речі, обіцяні тим, хто любить Його понад усе (Об. 21: 7).

Більше того, Господь каже: “Я... ймення його визнаю перед Отцем Своїм і перед Його Ангелами”. Справа ось в чому: переможці матимуть такий характер, що Господь не посоромиться їх, а радо признається до них в присутності Отця та святих ангелів. Ми маємо “змінюватися в той же образ від слави на славу” – на подобу нашого Господа (2 Кор. 3: 18). В кінці кожний переможець досягне такого величного розвитку, що Господь не посоромиться визнати будь-кого з них і сказати: “Оце один з Моїх послідовників. Ось – другий. Вони йшли Моїми слідами і перемогли”. Але Він посоромиться тих, які соромилися Його. Про них Він каже:

“Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Своєї, і Отчій, і святих Анголів” (Лк. 9: 26).

Мова йде не про особливу прихильність до когось, а про розвиток характеру. Якщо вони не витримають до кінця, якщо вони не стануть переможцями, то не будуть придатними для Царства і до того, щоб бути з Господом. Це веде до думки, що існує ще інший клас, згаданий у Біблії – клас Великої Громади (на противагу Малій Черідці), тобто клас позаобразних левитів (на противагу класу позаобразного священства). Імена Великої Громади записані в Книзі Життя Агнця, але вони не були переможцями в найвищому значенні. Вони не стояли вірно. А за те, що вони не виявились вірними, вони не будуть визнані перед Отцем та святими ангелами в тому ж значенні, що й клас Нареченої. Сказано, що Наречена буде представлена Отцеві, і що “дівчата, подруги її” (Пс. 45: 14-16) також будуть там, але ці останні не будуть визнані як клас Нареченої. Ми не кажемо, що їхні імена будуть витерті з Книги Життя Агнця. Їхні імена можуть залишитися. Натомість імена тих, які йдуть на Другу Смерть, напевно будуть витерті з Книги. Вони будуть знищені вічним знищенням від присутності Господа.

ОДЕЖА, ВИПРАНА У “ВЕЛИКОМУ ГОРІ”

Велика Громада не матиме “щедрого входу”, дарованого Малій Черідці. І така сама відмінність спостерігається між цими двома класами

стосовно білої одежі. Хоча всі отримують одягу Христової приписаної праведності, деякі з них не тримають своєї одежі “незаплямленою від світу”. Їхня біла одежа стає заплямленою, забрудненою, забризканою через контакт зі землею. Їхнє виправдання (тобто одежа Христової праведності) стає неадекватним. Коли на ній з’являється пляма, вони, замість того, щоб очистити її одразу, дозволяють їй залишатися, і плями накопичуються, аж врешті одежа стає зовсім брудною. Тоді, при завершенні їхнього шляху, коли настає день перегляду, їхня одежа виявляється заплямленою, хоча вони далі її носять. Вони не є позбавлені цієї одежі виправдання. Вони не покинули Господа, і Він не покинув їх. Але вони занедбали використовувати засоби, які Господь передбачив для їхнього очищення.

В Об’явленні про цей клас сказано як про “великий натовп” – Велику Громаду. Нам сказано, що “це ті, що прийшли від великого горя, і випрали одіж свою, та вибілили її в крові Агнця”. Замість того, щоб виконувати працю очищення щоденно, підтримуючи своє виправдання перед Богом і готуючись до зміни (завдяки своїй вірності), вони, навпаки, виявляються перед Ним невартими цього головного становища. Їхня одежа не буде від них забрана, але їм доведеться зазнати великих клопотів, щоб це зробило їх готовими випрати та вибілити їхню одягу в крові очищення, щоб вони також одяглися в білу одягу і щоб у їхньому воскресінні їхні тіла були чистими. Але для цього їм доведеться перейти через “Велике Горе” (див. Об. 7: 9-14).
R5668 (1915 p.)

“ЄГОВА – ТО МІЙ ПАСТИР”

ПСАЛОМ 23

ВПЛИВ ПСАЛМІВ – НАЙБІЛЬШ ЗВОРУШЛИВІ З НИХ – ДАВИД, ПАСТУХ, ДОГЛЯДАЄ ВІВЦІ – НАТЯК НА ДОГЛЯД НЕБЕСНИМ ПАСТИРЕМ СВОЄЇ ОТАРИ – ЙОГО ВІВЦІ НЕ МАТИМУТЬ НЕДОСТАТКУ – ВІН ДАЄ ЇМ ВІДПОЧИНОК – ВІН ГОДУЄ ЇХ – ВІН ОСВІЖАЄ ЇХ ВОДОЮ ЖИТТЯ – ВІН ВІДНОВЛЯЄ МОЮ ДУШУ – ВІН ВЕДЕ МЕНЕ – НАВІТЬ ЯКЩО Я ЙТИМУ ТЕМНОЮ ДОЛИНОЮ, ТО НЕ БУДУ БОЯТИСЯ ЛИХА – ЙОГО ЖЕЗЛ І ЙОГО ПОСОХ – ЙОГО СТІЛ ДЛЯ СВОГО НАРОДУ – ПОМАЗАННЯ, ЯКЕ ВІН ДАЄ – ДОБРО Й МИЛОСЕРДЯ ПОВІКИ

“Єгова – то мій Пастир” (Псалом 23: 1).

Упевнено можна сказати, що жодна збір-ка поезій не зробила стільки доброго, як це зробила Книга Псалмів. Її почуття зачіпають

кожну душу на кожному кроці – в радості і в смутку. Про двадцять третій Псалом Бічер писав: “Він немов соловейко між Псалмами. Він невеличкий, непоказний на вигляд, співає

полохливо ховаючись, але наповнив весь світ мелодійною радістю”. Сперджн сказав: “Це – перлина Псалмів, м’який і чистий блиск якої милує кожне око”.

Тільки Божий народ, який є в стосунках угоди з Ним, може правильно оцінити цей Псалом і застосувати його доброзичливість до себе. Псалмист Давид міг це зробити, бо він належав до привілейованого народу, з яким Бог уклав Угоду на горі Синай. Ізраїльтяни пообіцяли йти шляхом Господа і слухатися Його постанов. Бог у Свою чергу пообіцяв їм, якщо вони це будуть робити, дати Своє благословення у кожній справі. Досконала слухняність Угоді та її Закону мала бути нагороджена вічним життям. Однак бачимо, як пояснює апостол, що повна слухняність була неможливою. “Бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним”. Небагато хто з юдеїв прикладав великі зусилля, щоб жити згідно з вимогами Закону, і одним із них, очевидно, був Давид, хоча йому було далеко до досконалості. Проте Господь назвав його “мужем за серцем Своім”. Якщо він робив помилки, то признавався в них, розкаювався, отримував покарання і радів тим, що міг повернутися до Господньої милості, і намагався на майбутнє ще більше підтримувати свою приязнь з Богом. Цікаво відзначити для себе, якою є людина, що Господу до вподоби. Вона чимось схожа на овечку, про яку дбає Великий Пастир. До цього класу, звичайно, належали й інші: пророки та менш відомі постаті – усі, хто намагався жити побожно.

ВЕЛИКИЙ ПАСТИР І ЙОГО ОТАРА

У певному особливому значенні цей Псалом стосується нашого Господа Ісуса та Його Церкви. Всі подробиці Псалму відповідають як нашому Відкупителю, так і Його послідовникам, яких Він називає вівцями Свого стада. Для Його Церкви Він настільки цілковито і повно є представником Отця, що міг сказати: “Хто бачив Мене, той бачив Отця”. Жодна людська істота не могла бачити Небесного Отця і жити, як говорить Святе Письмо, а ті, котрі бачили і розуміли, що Ісус – Божий Син, могли якомога краще глянути на Небесного Отця. Отож, ми всі бачимо Ісуса як представника Отця, як Сина великого Царя, як Сина великого Пастиря, Єгови.

Ісус та Його Церква є вівцями стада Єгови навіть більше, ніж були ізраїльтяни Юдейського віку, бо стосунки юдеїв були через Мойсея, а стосунки Церкви – через Христа і вищу Угоду, яка зосереджена в Ньому. Добре, що ми це бачимо виразно, інакше як би ми могли знати, що милостиві слова цього Псалму можна застосувати до себе? Світська особа не може застосовувати цей Псалом до себе. Вона би обманювалася, бо не належить до овець Єгови. Що може бути зрозуміліше? Ісус сказав, що є тільки один шлях увійти в кошару, а саме, через двері, і сказав, що цими дверима є Він.

ЯК СТАТИ СПРАВЖНЬОЮ ВІВЦЕЮ?

З природи ми – грішники під вироком смерті, що виніс Єгова, а не Його вівці. Він задумав великий План для всього світу, який почне діяти, коли Царство Месії буде встановлене. Однак тим часом, впродовж Євангельського віку, Він приймає особливі вівці. Ісус розповідає, як це відбувається: “Коли хоче хто йти вслід за Мною [хоче бути Моїм учнем, Моїм послідовником, Моєю вівцею], хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде”. Першим кроком є самовідречення – підпорядкування себе волі Бога. Угода звучить таким чином: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною”. Усі, які хочуть бути Господніми вівцями, повинні укласти цю Угоду Жертви. Вона є умовою, на якій вони можуть бути прийняті. Більше того, як юдеї могли прийти тільки через свого призначеного посередника, Мойсея, так і ми можемо увійти у цю вищу кошару тільки через позаобразного, більшого Мойсея, Христа. Іншого імені не дано. Раз зробивши цей крок, раз увійшовши в кошару через Двері – визнаним способом – ми отримуємо Послання від Бога: “Бо все ваше... ви ж Христові, а Христос Божий” (1 Кор. 3: 22, 23). Що це означає, сказано в Псалмі.

ЩЕДРЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВСІХ ПОТРЕБ

Господні вівці, перебуваючи у досконалих стосунках з Ним, не відчувають жодної нестачі. Кожна їхня потреба задовольняється. Це не має на увазі більше земне багатство, ім’я, більшу славу або розкоші. Господні вівці – Нові Створіння, духовні істоти, які тимчасово мешкають у плоті як інші люди, але

насправді вони чекають своєї переміни, щоб бути завершеними через участь у Першому воскресінні.

Господні благословення для тілесного Ізраїлю були земними, забезпечуючи кожну земну потребу, натомість Його благословення для духовного Ізраїлю є духовними милостями. Він “добра не відмовляє” їм і навіть покарань та гірких випробувань, які можуть бути необхідними для їхнього духовного розвитку.

Псалом запевняє нас, що ми, як Господні вівці, отримаємо зелені пасовища та холодну, освіжаючу воду Правди. Окрім духовного харчу та відсвіження ми матимемо Божий мир, як про це свідчать слова, що вівці будуть лежати на зелених пасовищах. Та, на жаль, не всі вівці мають повну довіру до Пастиря і не є цілком рішучі, щоб не мати жодної волі, окрім Його. Деякі з них постійно потрапляють у клопоти, бо нехтують зеленими пасовищами та холодною, свіжою водою Правди, яка є в Божому Слові. Вони, як козли, часом заходять аж на пустиню, блукаючи далеко від Пастиря та намагаючись самим пастися нестравною їжею теперішнього життя, на якій жодна духовна річ не може уціліти. Та навіть таких заблудлих овець Пастир не залишить, якщо вони стали справді Його. Він йде за ними, як це показує Псалом. Його палиця та Його посох втішають їх. Палицею Він побиває Своїх ворогів – вовків, які завдають шкоди; а гаком Свого посоха мудро та дбайливо допомагає вівцям, що заплутались, вибратись з клопотів – полишити земні турботи, плутанину та обманливість багатства, облогу з боку гріха та сатани. Не одна вівця Господнього стада може висказати співом: “Він душу мою відживляє” – повертає мене до Себе, дозволяє мені знову зрозуміти, оцінити, отримати насолоду від того, що Він дає мені, і побачити, наскільки все це краще від того, про що я міг би подбати сам для себе.

Далі показано, як Пастир провадить нас. “Він... провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості”. Навіть зі спотикань та труднощів Він допомагає навчитися вміння оцінювати бажаність Його доріг та небажаність кожного іншого шляху. Всі Його дороги досконалі та праведні. Він веде нас не проти нашої волі, а в згоді з нею, щоб показати, якою є добра, прийнятна, і, врешті, досконала воля Бога (Рим. 12: 2).

ДОЛИНА СМЕРТНОЇ ТЕМРЯВИ

Усе своє життя ми перебуваємо в тіні цієї великої Долини Смерті. Тільки батько Адам був колись на вершині життя. Але він втратив своє місце там і поволі зійшов згори у цю Долину Тіні Смерті. Ми, його діти, народилися вже тут. Ми вмираємо щоденно; нас оточують умови, які сприяють смерті. В нас є тільки надія, що Господь поведе Свої вівці назад до вершин життя. Зараз Він веде Свої вівці Євангельського віку – Церкву, Тіло Христа. Згодом Він поведе світ – у Тисячолітньому Царстві, як сказав про це: “Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити... і буде отара одна й Один Пастир” (Ів. 10: 16).

*“Які часом тіні густі,
Здається нерівною путь”.*

Край цієї Долини Тіні близько – не лише в тому значенні, що ми скоро дійдемо до кінця нашої життєвої мандрівки, але, перш за все, у тому значенні, що Новий День ось-ось засяє, про який Господь, наш Пастир, сказав, що “зійде Сонце Правди та лікування в проміннях Його” (Мал. 4: 2). Остаточо не буде вже ані зітхання, ані плачу, ані вмирання, а весь світ почне виходити з Долини Тіні Смерті. Впродовж тисячі років люди будуть підніматися знову до славних висот людської досконалості, з яких опустився Адам. Право на це є гарантоване всім смертю Ісуса, “Праведного за неправедних”.

КРАЩИЙ СТІЛ ЦЕРКВИ

Але цей дорогоцінний Псалом, як ми вже казали, особливо стосується Церкви. Тому, відповідно, ми читаємо, що Господній народ теперішнього часу має особливим чином приготований стіл, де він може їсти навіть у присутності своїх ворогів. Такого не буде в майбутньому, бо в той час вже не буде ворогів, і ніщо не матиме дозволу робити шкоду ані кривду (Іс. 11: 9). Але як вірно, що Господній посвячений народ, навіть якщо його неправильно розуміють, перекручують, обмовляють та чинять йому всілякий опір, далі має привілей їсти з Господнього Столу! Цей стіл представляє все, що Господь передбачив для його потреб – Божі обітниці, запевнення в Його милості і т.п.

Іншим доказом того, що Псалом особливим чином стосується Церкви цього віку, є вираз “мою голову Ти намастив був оливою”. Ісус, Голова Церкви, був помазаний олією радості понад Своїх спільників. Олія помазання, яка вживалася для помазання священників та царів Ізраїлю, зображувала Святий Дух, який зійшов на Церкву в Ісусі. І ця олія помазання зійшла на всіх членів Церкви, Тіло Христа, як читаємо в Псалмі 133: 2.

СОЛОДКА ТА ГІРКА ЧАША

“Моя чаша то надмір пиття”. Слово “чаша” вживається у Святому Письмі, як міра напою – часом солодкого, часом гіркого, а часом обидвох разом. Думка полягає в тому, що Господня Чаша означає гіркі проби та труднощі теперішнього часу, як сказав Ісус: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?”. Власне, цю Чашу – Свою Чашу – Він запропонував Своїм учням, і ми, ставши Його учнями, прагнемо розділити її з Ним, адже вона символічно представляє Часу Співучасті (1 Кор. 10: 15-17).

Вона солодка і приємна в багатьох значеннях слова, бо дає привілей брати участь у стражданнях Христа, у кожній жертві та службі Господу та Його Справі. Ці солодощі змішані з гіркотою. Та Господь обіцяє, що

в майбутньому Чаша нового вина в Царстві компенсує будь-яку гіркість теперішнього часу. Наша Чаша повна, та ми би не хотіли, щоб у ній забракло навіть краплини.

“Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя”. Яка дорожчінна думка: Божа доброта, Боже милосердя перебуває з усіма тими, котрі є справді Його в Христі, – супроводжує нас щодня, щомиті і на основі Святого Письма сприяє, щоб усе допомагало нам на добре! За цим слідує величне завершення: “А я пробуватиму в домі Господньому довгі часи” – в Небесному Домі, про який наш Відкупитель сказав: “Багато осель у домі Мого Отця... йду приготувати місце для вас” і “Я знову прийду й заберу вас до Себе”. Тоді, при Його другому приході, коли настане наша славна переміна, ми у найбільш повному значенні слова увійдемо в Отцівський Дім, на духовний рівень, який плоть та кров не можуть успадкувати.

Такою буде вічна спадщина Божий Вибраних – Церкви. Великі благословення, які після цього злинуть на світ – земні благословення – в жодному значенні не поменшать слави Церкви. Навпаки, вони її тільки побільшать, бо вона буде зайнята з Господом розповсюдженням благословень для земних овець (Гал. 3: 29).

R5653 (1915 p.)

ОГОЛОШЕННЯ

Повідомляємо наших читачів, що цього року щорічна конвенція відбудеться 23 та 24 серпня в готельному комплексі «Наша оселя», с. М. Підліски. Їхати маршрутним автобусом від автостанції №2, м. Львів

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.